ELTA UNIVERSITATE

17

Manualul Îngerului

Volumul I
Societatea Umanã

Lucian Stratan

Cuvânt Continuu

"Manualul Îngerului" este prima lucrare din noua serie a Universităţii ELTA. Astfel sferosfera 17 mai oferă o faţetă a informaţiei originale şi universale.

Lucian Stratan este unul din cei mai vechi Eltişti din Iaşi, profesând ca medic şi cadru universitar. Este unul din primii creştini, primul şi totodată iniţiator al domeniului său profesional, depăşind deja etapele tradiţionale şi copleşitoare ale medicinei alopatice, a medicinei spectaculoase. Cele trei volume ale acestei prime cărţi a autorului determină posibilităţile aparent uitate ale adevăratei medicini, precum şi responsabilitatea absolută a medicului de a fi în primul rând un păstor ce are grijă de sănătatea mieilor, astfel ca aceştia să nu se mai sperie de lupi, să aibă o viaţă lăsată de Armonia Cosmică într-o virtute a convieţuirii absolute.

Lucian Stratan pentru mine este cel ce a adus în ELTA Universitate o dimensiune a Calculatorului şi a Bibliei, monada desăvârşirii dinamice şi a deosebirii între elementele spirituale şi cele materiale. "Manualul Îngerului" ar fi fost un titlu pretenţios dacă lucrarea s-ar fi cantonat în literatura materialistă, în schimb acest opus primar în planul şi programul nostru aduce o undă verde realităţii holistice, desăvârşirii ca sens şi nu ca scop. Medicina fiind chemată iar acolo unde-i este locul, în cancelaria vieţii, a sănătăţii şi unde tot aşa îşi va defini, pentru a câta oară de la Hypocrat încoace, tezele şi antitezele, pentru a determina ce este de determinat. Boala

nu există pentru că există sănătatea, această inversare a fost creată de filosofia răsturnării valorilor.

Autorul face parte din noua generaţie, atât la propriu cât şi la figurat, încât determină dar totodată şi preia tradiţia în aşa fel încât aceasta să se re-auto-modeleze pe axa valorilor ce au un singur sens, din interior spre exterior, de la cauză la efect. Natura kharmică a realităţii existenţei determină din capul locului un sens ce n-a fost deteriorat sau schimbat nici măcar de materialism.

Dar ceea ce este şi mai incomesurabil, autorul este primul medic sănătos, definind şi demonstrând cu brio că acest corolar medicină-medic nu este o speculaţie şi n-a fost decât în condiţiile unor acrobaţii ce costă viaţa a miliarde de victime nevinovate care întâmplător erau oameni. Medicul Învăţător poate şi trebuie să reabiliteze realitatea continuă şi nu cea discontinuă, accidentală, prin care Omul, nu oamenii, reprezintă unitatea în manifestare. Adevărata medicină nu poate evolua în limitele rigide şi ignorante ale cunoaşterii senzoriale şi memorialistice, evoluţia medicinei fiind evoluţia societăţii umane la propriu, este arta şi ştiinţa, filosofia şi jurisprudenţa şi mai ales fondul absolut al menţinerii Păcii şi Iubirii.

"17" aduce prin vibraţia lui esoterică o dimensiune energetică ce va amplifica această direcţie ce condiţionează responsabilitatea şi demnitatea medicinei şi tot aşa aducând un moment de eternitate medicului, celui care se postează între viaţă şi moarte, între boală şi sănătate. Autorul, prin dosarul său kharmic, revine în planul vieţii materiale pentru a-şi continua misiunea şi experienţa, pentru a-şi recunoaşte greşelile şi dorinţele

datoare în forţa de reabilitare şi mai ales a realiza realitatea firească a lui "se poate". Sunt alături de el, cu bucuria că acest discipol al Eltei a devenit minunatul discipol ce poate de aici înainte să-şi ducă singur calea în aşa fel încât cântărirea şi valorificarea "izvorului" să determine că nu va mai exista niciodată boala.

Pe acest fond vom distinge imaginea mereu mai luminoasă a posibilităţilor ce încetul cu încetul se vor restrânge la dimensiunea Unităţii, după cum clarifică şi autorul. Din acest motiv îşi va concentra tot mai mult experienţa şi responsabilitatea asupra binelui şi sănătăţii. Astfel că reuşitele sale vor dobândi girul unei expresii holistice, aducând o realitate dominantă în Educaţie ca sistem, precum şi în suita Sistemelor aflate în dinamica şi dimensiunea lor absolută, chiar dacă aparent suntem în planul iluziilor.

Sferosfera 17 este deschisă tuturor celor care vor a se întoarce Acasă la Tatăl, la demnitate şi responsabilitate, mai ales când calea este deschisă de autorul "Manualului Îngerului", care pentru a câta oară depăşeşte încercarea, mai ales în epoca actuală care este atât de bulversată şi colapsată de acumulări formale ce deformează zâmbetul copiilor şi închid ochii bătrânilor, părinţilor şi prietenilor de o viaţă. Totuşi niciodată nu este prea târziu şi tot aşa niciodată nu este întâmplător, Legile Kybalionului ce stau la baza acestei lucrări, sunt încă o dată edificatoare : Omul nu trebuie să dispere ci dimpotrivă. "Cunoaşteţi Adevărul şi el vă va elibera". Puterea şi Iubirea acestor cuvinte urmează şi a ajuns în fine să se întrupeze în fiinţa cosmică a Omului şi a Îngerului.

Ion, Iaşi, 1997

Nota Autorului

Informaţiile oferite prin această carte pot fi în întregime false, dar de asemenea, în egală măsură, pot fi adevărate. Ca să se poată afla care este realitatea, singura şansă este de a se aplica până la capăt cele citite. De-abia apoi, după ce se cercetează toate cu răbdare, se poate şti care este Adevărul. Numai atunci.

Iar dacă această carte se dovedeşte a fi Adevărată, odată cu încredinţarea, s-a învins deja boala, ignoranţa, frica, sărăcia, egoismul, iar în cele din urmă, însăşi Moartea, ultimul duşman al Omului. Şi odată cu recăpătarea tuturor darurilor ce se cuvin Divinităţii Lucide şi Conştiente, întregul Univers se închină, bucurându-se de revenirea Acasă a Fiului Risipitor, care deja a trecut în următoarea etapă a evoluţiei Sale, păşind de la stadiul de Om la cel de Înger.

Te aşteptăm şi fii sigur că oricând eşti binevenit în lumea ce este a Ta de drept, Lumea Spirituală. Îţi dorim curaj, răbdare şi multă înţelegere în parcurgerea acestui drum ce Te duce într-o lume minunată, unde Lumina, Pacea şi Iubirea domnesc de-a pururi. Şi nu uita că drumul care urcă Muntele este greu, plin de obstacole şi povârnişuri, dar de-abia în vârf se pot vedea cu adevărat priveliştile minunate din jur.

Curaj, Prietene, curaj!

Societatea Umană

Din momentul naşterii, a "pătrunderii în carne şi oase" în Planul Fizic, începem să fim fascinaţi de ceea ce vedem, de ceea ce auzim, de ceea ce pipăim, de toate informaţiile primite prin senzorii cu care percepem ceea ce se petrece în jur. Urmează apoi educaţia primită de la părinţi, educatori, învăţători, profesori, preluând astfel modul lor propriu de procesare a acestor informaţii, modul lor personal de înţelegere a ceea ce se întâmplă în jur. Şi bineînţeles că toate acestea servesc la a fi apoi un bun salariat, cât mai folositor societăţii, urmând ca zeci de ani să ne ajutăm de acea educaţie ca să luptăm pentru titluri, diplome şi averi. În final, epuizaţi de toată această perindare din planul fizic, material, în care existăm acum, din care nu prea înţelegem mai nimic, îl părăsim, blazaţi şi obosiţi, având o dezamăgire amară ascunsă undeva în adâncul sufletului, că toate acestea au fost parcă o păcăleală, că ar fi fost totuşi mult mai frumos altfel. Ei, data viitoare! Dar şi atunci, procesul acesta se repetă, civilizaţia noastră făcându-şi datoria de a forma buni cetăţeni, dar uitând de Om.

De mii de ani acest ciclu al naşterii - morţii - renaşterii se desfăşoară cam la fel, doar peisajul diferă. Oamenii, concepţiile, cam aceleaşi. Şi toate acestea datorită unui lucru foarte simplu: se uită că fiecare dintre noi este un Spirit, un Suflet nemuritor ce coboară la un moment dat, într-un anumit loc, între anumiţi prieteni, pentru a cunoaşte mai bine o anumită faţetă a Planului Fizic, oglindă fidelă a Planurilor mai înalte, sperând astfel să Se cunoască mai

bine astfel chiar pe Sine. Că trupul ce apare la naştere este doar un instrument, un aparat foarte complex de receptare şi emitere a tot felul de energii şi implicit, de informaţii, cu care participăm la crearea acestui Univers, dar totodată şi la cunoaşterea sa. Venim ca într-un laborator imens în care facem tot felul de experienţe, să ne convingem de tot felul de teorii sau cunoaşteri proprii, dar ca să ne uităm şi la experienţele altora, preluând şi de la ei noi idei sau concepte. Dar mai presus de toate, toţi "cercetătorii" vin în Planul Fizic să preia cunoaştere inspirându-se din înţelepciunea Celui ce a zidit Laboratorul, în care sunt puse la îndemână o infinitate de manifestări a Genialităţii Sale. Acest Geniu şi-a pus întreaga pricepere şi înţelepciune în crearea acestui Laborator, fiecare "patent brevetat" este expus în acest Univers, iar folosirea acestor sisteme până la completa lor înţelegere, ne duce la căpătarea bazelor teoretice, a pătrunderii Legilor ce stau ca fundament la întreaga Creaţie. Practic, la cunoaşterea Legilor Divine. Există o ordine matematică foarte precisă în tot acest Univers, un set de Legi Fundamentale stă la baza oricărei structuri din Planul Fizic. Iar în momentul în care noi, micii cercetători, reuşim să le înţelegem pe toate, putem şi noi la rându-ne crea Universuri similare, Fiii reuşind să preia Înnţelepciunea şi Iscusinţa Tatălui. Dar până atunci, avem de făcut atâtea experienţe, de folosit vieţi întregi cercetând şi studiind toate locurile din Univers, încercând să-l simţim din cât mai multe puncte de vedere.

În mod clar venim în acest Spaţiu doar pentru Cunoaştere, Experimentare. Firește că trebuie să existe o anumită ierarhie, o anumită organizare a acestui proces de cunoaștere ce o reprezintă viaţa noastră şi tocmai acest rol

îl joacă Societatea în care ne naştem. Dar, indiferent ce formă îmbracă - republică, regat, sau orice altceva, are datoria de a ajuta fiecare membru să-şi poată urma propriul destin, să-şi poată acumula propria cunoaştere, fără a I-o influenţa prea mult, sau mai rău, de a-I impune o anumită direcţie. Toţi factorii de decizie şi de conducere preiau însă de la predecesorii lor o anumită viziune de înţelegere a modului de "educare a maselor", iar această preluare se face pur şi simplu condiţionat şi pe criterii bine selecţionate. Întrebaţi un calculator ce-I Binele şi ce-I Răul - vă va afişa exact acel program implementat despre Bine şi Rău, şi nu vă va oferi o părere personală, obţinută în urma unor experienţe proprii trăite. Ori educaţia noastră este absolut identică, cel puţin până acum, cu programarea unui computer. Nu lasă loc la interpretări proprii, altminteri "indezirabilul" este îndepărtat din forma de învăţământ sau din instituţia în care lucrează şi automat devine un "ceva" în afara societăţii, care are reguli foarte stricte. Soarta geniilor sau a inventatorilor în zilele noastre este fie de a fi cumpărat de marile puteri ale societăţii, iar munca sa să fie pusă în ajutorul acestui materialism feroce (mai mult de jumătate din savanţii lumii lucrează în laboratoare militare), fie să aleagă acel sens firesc şi util al cunoaşterii sale, dar devenind astfel acel paria, intrând automat într-un con de umbră social.

Ca exemplu să luăm acele soluţii noi terapeutice apărute din ce în ce mai frecvent în ultimele decenii, care vin ca o alternativă mult mai eficientă decât medicina clasică, strict ştiinţifică, a civilizaţiei occidentale. Soluţiile propuse au fost foarte diferite şi firește că paralel cu ele au apărut şi multe falsuri şi excrocherii, dar nici în acest

moment medicii formaţi la Universităţile de tip Occidental nu-şi pun problema schimbării modului de tratare a bolnavilor. Acceptă neputinţa lor în vindecarea multor patologii (cancerul, ciroza, SIDA, bolile autoimune, nemaivorbind de bolile psihice), dar refuză cu străşnicie să deschidă ochii asupra altor posibilităţi terapeutice ce au avut deplin succes în aceste cazuri. De ce? Simplu - noile alternative nu pot fi percepute prin logica ce le-a fost programată în timpul facultăţii. Însuşi faptul de a încerca să-şi adapteze mentalitatea după o altă logică, ieşind din tiparul tradiţional, implică un risc imens de a fi îndepărtaţi dintr-un sistem medical în care au pătruns după multe eforturi. Atunci preferă ceva călduţ în locul unui necunoscut unde poate fi mai cald, dar dacă o fi mai frig? Cum se mai spune, preferă un rău cunoscut în locul unui bine necunoscut. Se tratează astfel strict simptomele din planul fizic, doar manifestarea finală a bolii. Aceeaşi greşeală o fac şi alte medicini paralele - bioenergia, tratând doar dereglările energetice ale dublului etheric, presopunctura, acupunctura, fitoterapia, toate atingând cel mult planul astral al corpului omenesc. Ori cauza oricărei boli sau afecţiuni stă în planurile mentale şi în cele spirituale. Corpul fizic ce-l primim ca vehicol pentru Planul Fizic, este absolut perfect. Doar proasta sa conducere, administrare, de către Spiritul ce-l locuieşte, îl face să se strice, în cele din urmă ireversibil. Toţi au ca soluţie repararea vehicolului stricat, dar nimeni nu îndrăzneşte să încerce educarea corectă, sau îndreptarea mentalităţii celui cu adevărat în cauză. Astfel încât, tratându-se Efectul şi nu Cauza, bolile se repetă la intervale mai mici sau mai mari, indiferent de eficienţa terapeutică, în cele din urmă

culminând cu moartea.

Ce să mai spunem că boala, moartea, nu au echivalente lingvistice sau logice în alte civilizaţii ce respectă Armonia Universală. Dar aici, pe Geea, se consideră toată această suferinţă ca normală, fiziologică chiar. Vârsta a treia se prezintă a fi un pas firesc al oricărui om ce se naşte pe Pământ. Acel chin continuu este acceptat de toţi, moartea fiind privită ca o eliberare. Într-adevăr suntem ceea ce gândim. Este o aplicare firească a primei legi a Kybalionului - "Totul este Spirit, Universul este mental". Dar sunt mulţi nevinovaţi cărora li se explică, printr-o educaţie riguroasă, ştiinţifică, că pe la 60 de ani trebuie să-ţi cam pierzi forţele, apoi să te deshidratezi, să te gârboveşti şi este de preferat ca pe la 70-80 de ani să te gândeşti intens la moarte . Că aşa-I decent. Este nepotrivit de-a binelea să fii tânăr şi zâmbitor pe la 90-100 de ani şi asta doar gândind şi făcând doar lucruri minunate, pline de acea Lumină interioară. Este de-a dreptul indecent şi anti-social. Ca atare, dacă nu-ţi faci singur griji, ţi le face societatea pentru tine, gata prelucrate şi frumos ambalate, servite în fiece clipă sub formă de tot felul de alimente scoase prin prelucrarea termică şi tehnologică din Armonia Naturii, sub formă de tot felul de informaţii servite de o mass-media ce oferă numai ştiri despre crime, războaie, dezastre economice şi calamităţi, cu o educaţie de zeci de ani şi aplicabilitate minimă în propria evoluţie, griji inflaţioniste, politice şi rasiale. Şi toate aceste daruri ale Pandorei actuale sunt patronate subtil de o mare invenţie a civilizaţiei noastre : Banul şi nu atât el, ci Comerţul ce l-a generat.

Soluţia acestor probleme, cu adevărat probleme, care

permit ca boala şi moartea să se manifeste într-un Plan al Creaţiei Divine, cu alte cuvinte, ca un fenomen nedivin să fie inclus într-unul divin, stă într-o abordare mai holistică, mai metafizică a vieţii. Civilizaţia noastră a ajuns la un impas : a atins aproape limitele cunoaşterii planului fizic, dar şi a consumării sale, înaintând prea puţin în domeniile spirituale. Nu sunt realităţi distincte, "Ceea ce este Sus este ca şi ceea ce este Jos - ceea ce este Jos este ca şi ceea ce este Sus" spune Legea a doua a Kybalionului. Orice Lege matematică sau mecanică se aplică şi în planurile superioare, mai bine spus Legile Spirituale îşi au o aplicaţie în Legile Fizice. Noi cumva o luăm invers, dar totul este să căpătăm acel sens ascendent al cunoaşterii. Suntem deja cu un pas într-o nouă civilizaţie, a Noii Ere, este deja momentul unei prefaceri a civilizaţiei în care trăim, care a atins un apogeu şi acum dispare, lăsând locul alteia, în care aceleaşi spirite încep o nouă formă de cunoaştere. Nu este vorba de distrugerea unei planete, cu fulgere şi tunete cum este descrisă în Apocalipsa lui Ioan, aceste zguduiri descrise aparţin planurilor subtile, interioare, se dărâmă vechi concepţii şi tradiţii, vechi soluţii şi relaţii. Într-adevăr dispare o lume, dar apare una nouă pentru că reuşim să o vedem altfel, din cu totul alt unghi. Fiii Rătăcitori se întorc Acasă, este ceea ce Isus ne-a spus de acum 2000 de ani. Iar noi toţi, toţi cei ce trăim pe această planetă, încheiem un ciclu al Cunoaşterii de 26000 de ani. Urmează un altul, în care tocmai păşim, trecând totodată din regnul Omului în cel al Îngerului. Vă dorim tuturor să aveţi curajul şi răbdarea să faceţi acest pas şi nu uitaţi că drumul cel drept este cel al Păcii şi Iubirii, este drumul Inimii. Iar drumul lipsit de inimă nu duce nicăieri. Curaj, prieteni, curaj!

Capitolul I
Educaţia astăzi

Încă de la primele respiraţii în planul fizic, Omul suportă acţiunea de "integrare în societate". Cu alte cuvinte, se supune unor legi, tradiţii, ritualuri impuse de Societate, condiţie imuabilă de a fi acceptat în cadrul ei. În funcţie de gradul de cunoaştere al Civilizaţiei, şi legile impuse membrilor ei sunt mai mult sau mai puţin benefice evoluţiei lor, teoretic acestea trebuind, pentru FIECARE MEMRU, în FIECARE MOMENT, să-l ajute să meargă pe Calea Vieţii sale. Dar, cum destinele diferă total între ele, iar Civilizaţia noastră doreşte un control absolut asupra fiecăruia, regula impusă de câteva mii de ani încoace este de a impune tuturor un destin comun, controlabil şi manipulabil de o elită, în loc de a lăsa libertatea fiecăruia de a-şi alege Calea. Şi tocmai de aceea, orice Cale, mijloc de a avea acces la Informaţie, la cea reală, este controlată, oficial s-ar numi instituţionalizată. ŞI cu fiecare pas făcut într-o direcţie diferită de ce ar fi trebuit să facă în destinul său, Omul se îndepărtează din ce în ce, uitând sensul real, menirea sa în această lume.

Încă de la naştere, lumina orbitoare a lămpilor din sălile maternităţilor, gesturile ferme, destul de brutale ale manevrelor medicale, agitaţia şi zgomotul, toate acestea fac nou-născutul, de fapt nou-venitul să uite locurile de unde a venit, derularea vieţilor sale anterioare precum şi pauza astrală dintre ele. Procesul se repetă pe tot parcursul vieţii,

trezirea brutală din fiecare dimineaţă făcând entitatea să uite călătoria din astral din timpul nopţii, pierzând astfel informaţii atât de necesare celui aflat în plan fizic. Urmează apoi pentru nou-născut acea “alimentaţie ştiinţifică”, încă din primele luni, cu lapte praf sau pasteurizat, carne, fierturi îndulcite cu zahăr, toate alimente denaturate, rupte de Armonia Naturii. Este lipsit de o informaţie şi de o energie subtilă de o mare importanţă pentru el în primii 7 ani de viaţă, când îşi formează învelişul carnal, fizic, acestea fiind primite în această perioadă în special din alimentaţie. Iar toate acestea sunt impuse în mod oficial, apelându-se la teorii bazate pe calorii şi vitamine. Rezultatul - pe lângă o proastă apărare şi adaptare la mediu, I se blochează dezvoltarea acelor structuri folosite pentru perceperea informaţiilor subtile, de fapt alt tip paralel de alimentare. Canalele energetice se înfundă cu tot felul de reziduuri - atât energie cât şi substanţă-, se blochează vehicularea energiilor subtile şi astfel, cele negative provenite din alimentaţia denaturată, sau din stressurile inerente vieţii din planul fizic, nu mai pot fi vehiculate, eliminate. Şi se asistă la o creştere continuă a morbidităţii infantile, apârând mereu noi tipuri de patologie.Asta pe lângă pierderea unor calităţi precum telepatia, perceperea aurei, claraudiţia şi altele. Plus faptul că plecarea şi venirea din astral, noapte de noapte, se face la modul inconştient, informaţia şi cunoaşterea cu adevărat reală ce ar aduce-o de acolo este uitată, ba chiar prin educaţie se învaţă a fi ignorată (ei, sunt doar visuri). Visuri mai reale decât lumea iluziei în care trăim ziua.

Mai apoi, de la 7 la 14 ani, când se pun bazele unui mod de gândire, se iniţiază personalitatea entităţii, vin

şcolile care prin uniformizarea învăţământului impun tuturor o logică, o mentalitate identică. Asta după ce timp de şapte ani s-au tăiat legăturile de comunicare a entităţii cu lumea reală, cea absolută. Lipsită de comunicarea cu entităţile ce au datoria sau plăcerea de a-I purta de grijă, fiecare având măcar un astfel de Învăţător, acestuia I se substituie unul instituţionalizat. Învăţător care, la rândul său rupt de planurile spirituale, recită poezia materialismului şi forţează pe "cei mici" să o memorizeze. Habar nu are de destinul fiecăruia, de adevăratele lecţii ce le are de învăţat, de înţeles în această viaţă, de preferinţele sau de aptitudinile fiecăruia. Elevul este un produs brut mental ce trebuie şlefuit după un tipar standard, conceput şi stabilit, ordonat şi verificat de Ministerul Învăţământului. Sau de "Institutul de Programare a creierelor nou venite ". Programul implementat este standard. Multe texte, multe cifre, multe date inutile şi absurde. Să ne amintim doar câte lucruri am fost forţaţi să le tocim, ca acum să se recunoască public, oficial că au fost minciuni, greşeli ale trecutului sistem. Cei ce au prins în şcoli anii '50 - '60 au primit acest şoc mult mai dur. S-a ajuns până acolo încât toţi ştiau că tot ce se spune este o minciună, dar acceptau cu toţii acest joc stupid. Numit educaţie.

Oricum ar fi sistemul, acea leafă, salar, face ca învăţătorul să fie dependent, acesta trebuind să transmită noilor generaţii teoriile, conceptele, doctrinele impuse de sistem. Şi, iată cum, chiar dacă nici învăţătorilor nici copiilor nu le plac orele de clasă, datoria rămâne datorie. Ce poate învăţa pe alţii un sclav ce nu ştie decât regulile sistemului în care este prins? Cum poate învăţa un sclav cum poate un om să fie liber? Libertatea înseamnă a trăi, a

gândi, a simţi tot ceea ce vrei, tot ceea ce doreşti, ceea ce este nevoie să simţi, să gândeşti sau să înfăptuieşti. Iar pentru a urma o cale paşnică nu este nevoie de un aparat coercitiv instituţionalizat, există pentru fiecare un ghid spiritual, care îşi îndrumă, influenţează protejatul să urmeze o anumită direcţie. Iar Legile Universale după care se ghidează şi evoluţia fiecăruia, au ca esenţă Pacea, Adevărul şi Iubirea. Astfel încât, mai degrabă elevul, mai de curând sosit din "libertate", poate aminti celui de la catedră ce înseamnă lumina, inocenţa şi puritatea unui spirit încă liber. Dar această libertate este excizată ştiinţific prin programe analitice, teme, note, şedinţe cu părinţii, bătăi la palmă de la învăţători şi la fund de la părinţi. Să zicem mersi că nu mai suntem pe vremea lui Ion Creangă, dar metodele punitive, deşi schimbate, rămân în esenţă aceleaşi. Practic, toată această educaţie are la bază frica. A profesorilor, că rămân fără salar, a părinţilor, că odraslele lor rămân în afara societăţii, care îi apără şi îi păzeşte, e drept, pâinea oferită este cam amară, sau căpătată adeseori necinstit, dar şi asta trebuie învăţat. Iar copiilor , această frică le este inoculată la început cu bătăi şi ameninţări, iar mai apoi, cum datorită inocenţei lor au încredere oarbă în cei mari, preiau şi ei acea frică de şomaj, de a fi exclus din societate, de a fi mai prejos decât ceilalţi din jur. Imaginea fricii pentru fiecare are alte nuanţe, alte mecanisme sau motivaţii, dar, la o analiză sinceră şi atentă, se dezvăluie a fi tot frică..Iar Frica şi Ura sunt valenţe opuse Iubirii. Toate au o forţă imensă, acea Forţă Divină cu care S-a creat întreg Universul. Numai că urmând Iubirea mergi spre Lumină, pe când drumul fricii duce invariabil către Întuneric. Există Ghizi care pot conduce, îndruma spre ambele căi. Căi

opuse , una duce către Creaţie, alta către Distrugere. Să ne amintim că trăim într-o civilizaţie de consum, adică de distrugere (prin folosire, desigur).

Astfel încât copilul înlocuieşte libertatea ce I s-a furat cu ceva pompos denumit “educaţie”. Adică programare. Iar în esenţă, aceasta se reduce la acelaşi experiment ce l-a aplicat domnul Pavlov căţeilor din laboratorul său. Fireşte, procesul este mult mai elevat, doar se aplică unui regn superior celui animal. Iar această Condiţionare Reflexă impune un mod de gândire binar, cu da sau nu, ce implică doar acceptare, anulând logica în triadă, creativă. Se mai aude ceva despre o treime pe la biserică, dar şi acolo domneşte frica de Dumnezeu, ceea ce este prin definiţie un paradox. Dar suntem educaţi. Maimuţele şi papagalii ar fi mândri de metodele umane. Cuvântul sau teoria dictată de la catedră sunt repetate fidel , ca literă de lege, de proaspătul şi inocentul venit în această lume. Apoi se fac divagaţii, demonstraţii, repetiţii, dezvoltări ale aceleaşi teme, ce devine din ce în ce mai complexă, mai stufoasă, astfel încât să poată fi recitată timp de 12 ani. Se acordă desigur o diplomă la sfârşit, iar cei ce şi-au prins mintea şi au avut răbdare, li se dezvoltă şi mai mult teoriile încă 7 ani, iar apoi acest ciclu educaţional se poate repeta la infinit. Elevii sunt aşa de ocupaţi să reţină demonstraţiile, textele, cifrele, încât nu-şi mai pun problema corectidudinii axiomelor de bază. Sistemul materialist, rupt de lumea spirituală ce a creat substanţa, sau planul fizic, nu poate concepe logica ce stă la baza existenţei şi manifestării tuturor sistemelor materiale. Şi atunci, pentru a avea o logică totuşi, pun la baza ei nişte axiome, care prin definiţie nu se explică, pe care clădesc

apoi toate conceptele ştiinţifice. Aşa că, Sistemul Educaţional, un munte masiv şi înalt, pe care te poţi căţăra zeci de ani la rând, are la bază baloane de săpun. Urcatul pe munte oboseşte într-atât, încât foarte puţini coboară sub munte, să vadă ce-I acolo. În realitate, efortul realizat în sensul evoluţiei nu oboseşte niciodată. Obosesc doar cei ce se opresc din mersul în această direcţie. Astfel încât, rupţi de lumea spirituală ce le-ar putea ghida evoluţia, oamenii nu-şi pot păstra neafectat corpul fizic, bombardat şi stressat ca urmare a acelei mentalităţi ”educate şi civilizate”. Şi invariabil, procesul distructiv face la un moment dat ca organismul material să fie incompatibil cu viaţa dusă de spirit în acel corp. Ca urmare, acesta îşi părăseşte învelişul material şi se reîntoarce în astral. Dar cu încă o posibilitate de experimentare, cunoaştere şi evoluţie, blocată, pierdută datorită unor tradiţii. Iar dacă jos, civilizaţia îşi păstrează aceeaşi mentalitate şi la următoarea reîncarnare, va mai pierde o şansă de evoluţie.

Şi iată cum entităţile ajung ca la 14 ani, când începe o nouă etapă de formare, cizelarea corpului astral, adică cel al sentimentelor, să aibă deja acceptată logica strict materialistă, precum şi izolarea mentală de celelalte lumi, multe din ele aflate într-un stadiu de evoluţie net superior. Deja sunt prinşi în jocul societăţii. În această perioadă, plină de frământări interioare, când se ascultă mai mult de dorinţe decât de logică, când se descoperă farmecul dragostei, când legăturile sentimentale se fac şi se desfac destul de repede, datorită multiplelor crize interioare, adolescenţii sunt foarte vulnerabili. Deja sistemul educaţional clasic, bazat pe structuri conservatoare, clasice, pierde mult din influenţa sa asupra formării acestor tineri.

Dinamica lor interioară, sub influenţa acelui uragan de stări conflictuale interioare, ce se cer armonizate, este mult mai rapidă decât ritmul celor maturi ce au rolul de profesori. Astfel încât atenţia lor este atrasă de sisteme, domenii ce se desfăşoară în acelaşi ritm alert ca şi al lor. Moda, această doamnă atât de schimbătoare, ale cărei preferinţe se schimbă continuu, devine subiectul preferat al tinerilor, devine un limbaj comun al lor, fiecare generaţie având cu totul alte preferinţe. Fie ele vestimentare, sportive, muzicale, actori sau interpreţi favoriţi. Totul este fum, vine şi dispare în scurt timp, dar ce să-I faci dacă este singura formă cu adevărat dinamică acordată de civilizaţia umană, singura creaţie pe care tinerii o recunosc a fi mai aproape de structura lor, şi ea schimbătoare în această perioadă. N-ar fi nimic rău în aceasta, fiecare este liber, dar în spatele acestei instituţii stă o întregă industrie - de consum, desigur, dar al cui? - pusă în slujba profitului, deci a comerţului. Căruia nu-I pasă decât de profit, pentru aceasta modelând şi influenţând dorinţele, speranţele, idealurile tinerilor, făcându-le dependentă fericirea de producţia sa. Aparent, toate aceste domenii, moda vestimentară, sportul, muzica şi cinematografia reprezintă efortul creativ al unor oameni tineri, frumoşi, inteligenţi, bogaţi, liberi, fără griji. Dar aceasta este doar faţada, care atrage atenţia. În spatele lor stau producătorii, casele de modă, casele de discuri, acea lume financiară, care aprobă doar proiectele care le susţin interesele. Practic ei conduc această lume, iar dacă acum câteva secole dominarea lor era mult mai brutală, apelând la armate şi inchiziţii, acum forţa lor este mult mai subtilă : manipularea dorinţelor oamenilor. Iar dacă se produce încă din perioada adolescenţei, când logica este

mai slabă decât pasiunea, această forţă reuşeşte să domine şi gândurile. Practic, tinerii cred că soluţia fericirii lor este copierea acelor staruri atât de mediatizate. Nici măcar aceia nu sunt fericiţi, au şi ei problemele lor, dar, când îşi joacă rolul, trebuie să-şi ascundă acea singurătate interioară, căci au datoria să zâmbească. De aceea sunt practic plătiţi, şi încă bine. Subtilitatea apare atunci când în jurul acelui zâmbet apar maşini scumpe, vile luxoase, corpuri superbe, dorinţe îndeplinite imediat. Scenariul sună cam aşa: uite, ei au toate acestea, sunt cunoscuţi, sunt iubiţi, sunt admiraţi şi încă o dată - au toate acestea. Există eroi pentru toate gusturile, categoriile sociale, oricărui vis I se construieşte un erou fericit şi care uite ce haine, ce maşini, ce admiratoare sau admiratori are. Tinerii, aflaţi şi într-o criză de personalitate, de identitate, la această vârstă, dorindu-şi şi ei acea faimă, acea frumuseţe, acea inteligenţă, adoptă imediat strategia eroilor îndrăgiţi. Şi pe lângă faptul că acea fericire se confundă cu verbul a avea, pornind astfel în cursa materialismului, mai copie şi atitudinile acelor eroi - agresivitate, îngâmfare, orgoliu, blazare, sexualitate lipsită de sentimente. Iată dar, din această adevărată cutie a Pandorei, dăruită de zeul Comerţ, răsar daruri foarte întunecate. Iar trei dintre acestea, sunt un adevărat pericol pentru evoluţia oricărei entităţi.

Prima capcană gravă este credinţa că posesiunea unor obiecte, cu cât mai strălucitoare, cu atât mai bine, aduce fericirea, iubirea celorlalţi. Când stai cu nasul în nisip, căutând strălucirea aurului, nu ai cum să vezi lumina orbitoare a Soarelui de deasupra. Iar istoria arată clar soarta celor bogaţi, ce au trăit doar pentru a avea mai mult, fie bani, fie putere, fie titluri sau faimă. Au căpătat doar

invidie, ură şi adeseori moarte, deloc Iubire..

A doua capcană este atitudinea către ceilalţi. Mulţi dintre eroii îndrăgiţi sunt mari luptători, duri, solizi şi fără milă, întotdeauna curajoşi. Reuşita lor se bazează pe nimicirea completă a duşmanului. Asistăm în ultima vreme la adevărate lecţii de cum se poate lovi cât mai eficient un om, până la cum poţi ucide cât mai facil. Filmele, video-clipurile, până şi desenele animate abundă de scene de o agresivitate cu totul deosebită. A devenit banal într-un film să vezi crime, explozii, bătăi, iar culmea este asocierea lor cu actul intim, erotic, este un paradox alăturarea Iubirii cu Ura, este de fapt o adevărată blasfemie. Dar ce contează când se câştigă bani din asta! Ca urmare a acestei educaţii în masă, tinerii sunt mult mai agitaţi, acel spirit de competiţie este mult mai accentuat. Şi nu numai pe plan profesional. Un exemplu este şi amploarea luată de şcolile de arte marţiale, ce abundă şi în Occident, ele fiind prin tradiţie un fief al Orientului. Au ajuns cotate a avea locul doi ca număr de participanţi, după fotbal. Ca sport. Căci numai partea fizică, de violenţă, a fost luată şi grefată Occidentului, partea spectaculoasă, ce servea cel mai bine interesele Comerţului. Iar în ziua de azi, cu greu mai găseşti un erou ce nu se pricepe de minune la bătaie. Ca atare, a ajuns banală o hărţuială în recreaţii, sau pe terenurile de joacă sau de sport. Şi-I uimitor de-a dreptul să vezi puşti de 6-7 ani lovindu-se ştiinţific, cu procedee bine studiate de arte marţiale, sau folosind un limbaj de o vulgaritate şocantă. Toate acestea datorită minunatei educaţii a mass-mediei. Aşa că un război, sau o revoluţie apare astăzi ca acelaşi banal spectacol cotidian, dar mai organizat şi mai tehnicizat. Ba chiar ne plictisim când vedem greve sau

demonstraţii paşnice de protest. Dorim ca la Actualităţi să vedem doar lucrurile mai şocante, mai violente, ce-I liniştit şi paşnic apare ca nepotrivit în acele emisiuni de informare. Dragii mei, primim ceea ce ne dorim. N-am evoluat de loc de acum 2000 de ani încoace, când cerinţa era Pâine şi Circ, iar spectacolul de pe arenă consta în crime, crucificări, mutilări. Evoluţia stă doar în faptul că acum se stă mai comod, în fotolii, iar distracţia este mult mai frecventă.

Al treilea, şi cel mai mare pericol al educaţiei actuale stă în accentuarea fantastică a pornografiei, a agresivităţii sexuale. Acel act intim, erotic este banalizat, redus la un simplu act fiziologic, instinctual, de satisfacere egoistă a unor necesităţi. Orice copil află de sex încă de mic, fie de la televizor, fie din reviste, până şi pereţii şcolilor servesc acestei informări. Dar, acel miraj, ce exercită o forţă de atracţie fantastică, I se prezintă doar cu partea pur fizică, carnală, în care plăcerile senzuale, culminând cu orgasmul, sunt centrul atenţiei. Se accentuează instinctul cel mai puternic din om, ultima probă ce trebuie învinsă pentru a fi cu adevărat liber, pentru a fi stăpân cu adevărat asupra corpului fizic, fiind aceea de a avea un control absolut asupra actului erotic. Este o probă pe care marea majoritate a oamenilor din această civilizaţie, nu o pot trece, de aici apărând bătrâneţea, iar în final, moartea. Prin lăsarea în voia acelor senzaţii de mare intensitate din timpul actului erotic, acele energii fantastice create în acel moment nu pot fi direcţionate, canalizate, în consecinţă, uriaşul surplus energetic, simţit ca o plăcere din ce în ce mai mare, se scurtcircuitează, tocmai pentru a evita distrugerea sistemului ce l-a creat. Aceasta coincide cu orgasmul, care

în esenţă constă în împrăştierea în exterior, în pierderea unei cantităţi fantastice de energie, mai mari chiar decât energia eliberată de explozia unei bombe atomice. Astfel, apare devitalizarea, adică pierderea acelei energii care susţin viaţa în interiorul organismului. Mecanismele de refacere ale structurilor fizice deteriorate rămân fără energia necesară, pompele ionice nu mai reuşesc să păstreze apa şi electroliţii în organism, această deshidratare, în fond dezenergizare, reprezentând bătrâneţea. Iar persistarea în aceste tradiţii, conduce la moarte, în fond, deteriorarea ireversibilă a acelui înveliş structural ce adăposteşte spiritul. Iar copiii sunt conduşi de la bun început spre acest deznodământ. Viaţa sexuală începe practic mult mai de timpuriu datorită acestei campanii pornografice, când entitatea nu are control nici asupra mentalului, nici asupra pasiunilor, fiind astfel condamnat de la bun început. Căci apatia, blazarea, nepăsarea consecutive devitalizării masive, apar mult mai de timpuriu. Desigur, pe cealaltă parte, comerţul prosperă cu atât mai mult, industria pornografică fiind una din cele mai profitabile din lume, alături de cea a armamentului şi a medicamentelor. Absurdă această civilizaţie în care trăim! Plus că, susţine orice altă industrie, reclamele cele mai eficiente la orice produs fiind cele asociate cu imagini cât mai sexy posibil. Se speculează din plin orice slăbiciune a omului de rând, iar acestea, cu aşa o educaţie, abundă din plin.

Se pare că sloganul “Clientul nostru, stăpânul nostru” este de fapt “Clientul nostru, sclavul nostru”. Iar eliberarea din sclavie stă doar în cunoaştere, într-o corectă educaţie. Ar dispărea nefericirea, bolile, sărăcia. Căci, o

repetăm, Învăţătorul este şi Medic, şi Preot.

Dar, similar oricărui alt domeniu din civilizaţia actuală şi educaţia se află într-o profundă criză. Iar orice criză obligă la alegerea unei soluţii noi, în locul celei vechi. Criza afectează în esenţă, partea teoretică, dogmatică a educaţiei, partea socială, ce reflectă recunoaşterea sa de către societate şi culminează cu partea economică.

1.1. Criza Dogmatică a Educaţiei

Dogma educaţiei stă în ştiinţă. În esenţă, ştiinţa constă într-un cumul de informaţii, în cunoaştere, ceea ce o face un instrument puternic. Numai scopul în care folosim acest instrument îl face pe acesta bun sau rău. Iar simplul fapt că jumătate din savanţii lumii sunt angajaţi în serviciile armatei, iar mare parte din ceilalţi lucrează pentru marile concernuri industriale, interesate numai în a-şi vinde cât mai bine produsele, arată clar la ce este folosită ştiinţa în zilele noastre. Firește, ceea ce căutăm, vom găsi. Tocmai de aceea a apărut această criză, dovadă a faptului că direcţia noastră se opune cu totul celei a Universului în care existăm.

Ce a adus această minunată ştiinţă pe care o tocim zeci de ani în şcoli şi facultăţi? O industrie ce distruge natura, ba chiar şi omul, războaie din ce în ce mai complexe şi mai radicale, prinderea omului între pereţi de ciment şi închistarea sa într-un perimetru limitat în care stă zeci de ani fără a ieşi, cel mult câteva sute de kilometri în concediu.. Într-o arie de câţiva kilometri pătraţi, cum poate oare evolua un om, repetând şi inventariind aceleaşi lucruri şi gânduri zilnic, ani în şir?

Norocul nostru este că, mulţumită altor civilizaţii, s-a

implementat şi s-a dezvoltat şi în cea în care suntem, acest regn tehnologic. Se doreşte ca acesta să preia grijile, problemele, preocupările noastre unidirecţionale, legate de materie, de viaţa materialistă în care ne-am afundat ca într-o mlaştină din care nu mai putem ieşi singuri. Şi cum în încăpăţânarea noastră conservatoare nu vedem decât substanţa, forma şi nu esenţa, spiritul ce o animă, s-a efectuat această grefare a unui regn artificial, situat între planul uman şi cel animal, ca grad de evoluţie. Acest regn tehnologic are rolul de a înlocui complet această muncă materialistă, atât fizică cât şi intelectuală, la care nu vrem să renunţăm şi care ne ocupă complet timpul, gândurile, dorinţele, nemailăsându-ne loc pentru nimic altceva. Astfel ca, degrevaţi de această povară, să putem avea timp pentru creaţie, studiu, experimentare, într-un cuvânt, pentru reala noastră evoluţie. Căci evoluţia se bazează doar pe creaţie. Pe cea proprie, nu repetarea, inventarierea creaţiilor altora. Aşadar, fie că vrem sau nu, calculatoarele şi tehnologia de ultimă oră fac să dispară tot mai multe locuri de muncă, fiind net superioare omului în munca fizică sau în operarea cu ştiinţele exacte. Omului îi va reveni doar supravegherea acestei activităţi şi continua sa modelare ca să servească în fiecare moment necesităţilor umanităţii. Cu alte cuvinte, omului îi rămâne doar partea creatoare, cea necesară evoluţiei sale în acest moment, precum şi acele servicii interumane, acele “public relations”, ca şi medicina, învăţământul şi religia, dar în cu totul altă formă, căci cea actuală poate fi de asemenea preluată tot de regnul tehnologic. Deja există programe care reuşesc, prin discuţii cu un pacient, să dea exact diagnosticul şi să indice tratamentul cel mai indicat, deja se experimentează acel

chirurg-robot, căruia, o dată implementat un procedeu operator, îl execută cu o precizie de microni, deja există acele posturi telefonice, unde te poţi confesa, sau spovedi unui robot, deja educaţia multi-media, cea asistată de calculator, este considerată a fi mai eficientă decât cea tradiţională, deja liniile de producţie sunt complet automatizate, se pare că omul este din ce în e mai liber. Numai că, acel comerţ are grijă ca acel plus cantitativ şi calitativ adus de această transformare, să fie îndreptat doar către o infimă elită, ce îl stochează, astfel că, pentru a menţine echilibrul ce caracterizează planul fizic, perfect, majoritatea rămasă este lipsită de aceste beneficii. Iar grijile, nevoile neacoperite, duc la tristeţe, sărăcie, boală şi moarte. Pentru că unii mor de hiperalimentaţie, de obezitate şi consecinţe ale abuzului de alcool şi alimente denaturate, nocive, ceilalţi sunt condamnaţi să moară de foame. Pentru că 5% din populaţia Geei deţine un monopol al tehnologiei ce dă acces total la informaţie, la Internet, în care 30% este pornografie, încă pe atât jocuri, în rest reclamă, comerţ, probleme politice şi militare şi prea puţină ştiinţă adevărată, ceilalţi sunt condamnaţi la ignoranţă şi plafonare , ca exemplu putem spune că jumătate din umanitate nu a folosit niciodată telefonul. Ca o elită să poată fi investigată, diagnosticată şi tratată cu metode cât mai sofisticate şi mai rafinate, majoritatea investiţiilor fiind îndreptate spre tehnologia cea mai scumpă, de ultimă oră, naţiuni întregi nu pot beneficia nici măcar de un sistem medical rudimentar, ce le-ar putea asigura o minimă asistenţă medicală. Iar pe măsură ce situaţia persistă, prăpastia ce desparte acea elită de restul lumii se adânceşte, creind o situaţie pentru din ce în ce mai mulţi, ireversibilă. Cei ce

conduc lumea, creează conştient acest dezechilibru, condamnând inutil şi pe unii şi pe alţii, dar în primul rând pe ei înşişi. Zeci şi sute de vieţi, de încarnări ulterioare vor trebui să sufere, să plângă, să aibă parte numai de boli, sărăcie şi nedreptate, în plus trebuind să ajute aceleaşi miliarde de entităţi să evolueze. În destinul lor se înscrie clar că li s-a pus în faţă Binele şi Răul, Lumina şi Întunericul şi deplin conştienţi, au ales Răul. Aceasta a fost alegerea lor şi ca urmare, o vor primi. Căci ei dau Totul pentru Nimic, dau Realitatea pentru Iluzie, dau Spiritul pentru Materie.

Oricum ar fi, calculatoarele, noii prieteni ai civilizaţiei noastre, îşi îndeplinesc rolul pentru care au fost create. Şi chiar dacă se încearcă menţinerea lor în slujba unui sistem materialist, facilităţile oferite eliberează tot mai mulţi oameni. Nu întâmplător, preţul la aceste calculatoare este în continuă scădere, lucru ce a uimit însăşi producătorii. S-a încercat prin scăderea producţiei, prin crearea artificială a unor stocuri, să se crească preţul lor, de fapt profitul, dar fără rezultat. Din ce în ce mai mulţi descoperă o nouă lume, calculatorul , ca o prelungire umană, ca un nou organ, crescând capacităţile mentale ale omului. Este ca o proteză a civilizaţiei noastre, care înlocuieşte capacităţi pe care omul ar fi trebuit să le dezvolte până acum, potrivit "programei Universului", dar , datorită greşitei organizări a societăţii, acesta nu a făcut-o. Telepatia este înlocuită de telefonie şi poştă electronică, accesul la informaţiile universale din Akashic, prin apariţia uriaşelor baze de date din Internet, materializarea obiectelor necesare, prin producţiile industriale tehnologizate, automatizate. Deja, limbajele de programare folosesc din ce

în ce mai multe imagini, în loc de şiruri de litere şi cifre, similar limbajului nostru articulat, ajutându-ne să ne formăm o gândire bazată pe imagini dinamice, acestea fiind folosite de fapt în creaţie, în telepatie, în învăţarea unor situaţii sau sisteme.Astfel, calculatorul, prin accesul la orice informaţie dorim (materială, deocamdată), prin libertatea ce ne-o oferă la organizarea propriei educaţii, prin caracterul mult mai concentrat al informaţiilor (o secvenţă scurtă de imagini înlocuieşte sute de pagini de text), câştigă treptat locul Învăţătorului, de fapt ne ajută să ne auto-învăţăm, aceasta fiind de fapt educaţia cea mai eficientă - liberă, responsabilă şi personalizată, adică adaptată exact propriilor necesităţi. Fireşte orice criză se aranjează lin, treptat, armonios, dacă se merge spre soluţia corectă. Şi ca societatea actuală să nu şomeze aşa, peste noapte, din ce în ce mai multe roluri sociale sunt preluate de regnul tehnologic, cu fiecare rol ocupat, existând un om eliberat. Să recunoaştem că un calculator recită mult mai fidel pe Shakespeare sau teoriile lui Einstein şi execută calcule matematice mult mai rapide şi mai exacte. El nu poate greşi niciodată. Poate produce, construi mult mai repede şi mai bine decât orice muncitor.supercalificat. Să recunoaştem că la un bacalaureat sau la un examen de admitere sau de specialitate, un calculator ia întotdeauna punctajul maxim. Plus că educarea sa ia câteva ore sau zile, nu ani, ca la om. Ba chiar sistemul actual de educare ar avea randament de 100 %, nu cu atâtea greşeli, uitări şi omisiuni, ce le face orice student. Zeci de ani, în învăţământ, oamenii sunt învăţaţi lucruri pe care un calculator le-ar învăţa în câteva ore. Mentalitatea căpătată este aceeaşi. Aşadar, studentul sau elevul perfect, stimaţi profesori, este dumnealui,

calculatorul, această entitate a regnului tehnologic. “Teacher, live the kids alone!” Lăsaţi regnul uman să-şi vadă de educaţia sa, iar dacă vreţi să fiţi conservatori, educaţi sau programaţi calculatoare, munca pentru care pregătiţi copiii ar fi mult mai bine făcută de acestea. Iar satisfacţiile ar fi mult mai mari. S-ar putea face ore de clasă non-stop, fără recreaţie, fără indisciplină, numai cu premianţi. Ar fi cu mult mai frumos pentru toţi

Deja, fabrici întregi sunt preluate de aceşti prieteni. Supravegherea industriei, a comunicaţiilor, a transporturilor, ba chiar a teritoriilor şi a naţiunilor se face cu aceste calculatoare. Se vorbeşte chiar de robotul -medic sau de învăţătorul-calculator. Regnul tehnologic a fost creat să administreze lumea materială. Cum omul are sistemul nervos vegetativ care să regleze toate procesele din interiorul organismului, eliberând conştientul de această grijă, la fel şi regnul tehnologic reglează activităţile planului social, eliberând încă o dată mentalul uman, pentru a se dedica cu totul cunoaşterii, creaţiei, credinţei. Nu înseamnă că ştiinţa este inutilă. Dimpotrivă, cunoaşterea este singura cale ce permite evoluţia. Sporirea cunoaşterii duce la sporirea credinţei şi de-abia aceasta este bogăţia noastră. Nu poţi materializa ceva dacă nu ştii structura atomică şi moleculară a obiectului dorit, plus că nu ai şti ce să doreşti şi cum să foloseşti. Nu poţi înţelege şi dezvolta telepatia, telekinezia, de exemplu, dacă nu nu cunoşti ce este un câmp electro-magnetic şi toate legile la care se supune, ce este un gând, ce este o undă, care sunt parametrii acesteia, modul de modulare, de interacţiune. Nivelul ştiinţei de astăzi poate explica aceste calităţi ce aparţin doar omului, ba chiar, cunoscându-le exact, ele pot

fi amplificate, dezvoltate, aceasta este de fapt educaţia şi ea stă la baza evoluţiei.

Aşadar, evoluţia stă şi în sporirea cunoaşterii, dar nu repetând stereotip nişte pagini din manuale, ci înţelegându-le, apoi experimentându-le în viaţa noastră particulară, găsind astfel atât credinţa în acea informaţie, cât şi perspectiva automată a noi soluţii. Exact pentru această experimentare venim în acest plan fizic. Informaţia există şi în astral, ba chiar fără a fi denaturată şi interpretată ca aici. Dar probarea , încercarea, particularizarea acelei informaţii se poate face doar aici. Face. Venim doar pentru fapte, iar acestea nu trebuiesc înregimentate, clasificate, şablonate, cum le face actualul sistem educaţional, faptele sunt ceva strict personal, sunt ale fiecăruia şi nimeni nu are dreptul să I le fure, impunându-I altele.

Ca atare, criza globală a cuprins şi acest sector - educaţia. Rolul său a fost benefic la început, implica învăţarea citirii şi a scrierii, oferind astfel posibilitatea comunicării cu oricine, fără a fi limitat în timp, spaţiu şi concepte. S-a impus o educaţie sanitară, o etică şi o morală ce a ajutat omul în evoluţia sa, ridicându-I posibilităţile şi orizontul, parametrii din jur sporind calitativ. Acum însă, suntem în punctul în care aproape fiecare are instrumentele cu care să reuşească propria sa formare mentală, conceptuală, strict personală. Este momentul în care educaţia maselor de demult, transformată de curând în educaţie specializată, să devină astăzi educaţie individualizată. Educaţia s-a supus şi ea celor trei valuri descrise de Toffler, urmează cel de-al patrulea, ce ne smulge din capcana tridimensională a spaţiului material, oferindu-ne libertatea cu nenumărate de dimensiuni a

Universului Spiritual care înglobează în infinitatea Sa şi planul fizic, cel cu care ne-am prins mintea milenii în şir. Este timpul să fim liberi, iar aceasta depinde de curajul şi de responsabilitatea fiecăruia., nu de cel al unei instituţii. Oameni, îndrăzniţi să cunoaşteţi şi începeţi cu voi înşivă !

1.2. Criza Socială a Educaţiei

Şi calitatea de Învăţător, ca şi multe altele, a devenit o obligaţie făcută mai mult sau mai puţin conştiincios, dar nu pentru munca în sine, cât pentru acel salar, pentru titlurile acordate de Societate sau pentru simplul orgoliu de a arăta unora ce sunt obligaţi să asiste, calităţile intelectuale. Dar cel mai adesea, această meserie, căci la asta s-a ajuns, se practică cu plictiseală, din datorie. După repetarea continuă, a aceloraşi informaţii, semestru după semestru, an după an, este firesc să apară o blazare ce poate duce până la nepăsare chiar. Profesorul sau învăţătorul, obligat pe de altă parte să-şi continue datoria cetăţenească pentru care a fost educat zeci de ani şi la care nu poate renunţa aşa, dintr-un moft, că s-a plictisit, ajunge să -I înveţe pe ceilalţi din automatism, mintea refuzând să se mai ocupe la nesfârşit cu mereu aceleaşi probleme. În acest stadiu, în care conştientul slăbeşte atenţia, se vede clar acea condiţionare reflexă căpătată prin educaţie. Nu contează ce informaţie oferă următoarei generaţii, în ce mod, cât de clară, cât de pragmatică sau mai ales cât de necesară este, ce contează este doar ca ora de clasă să fie pontată şi răsplătită financiar. Căţelul lui Pavlov primea hrană dacă saliva, profesorul primeşte salariul, cu siguranţa şi confortul asigurat până la pensie, dacă predă exact programa şcolară. Poate la începutul meseriei interesul şi

implicarea mentală există, dar acestea se uzează în timp, după recitarea continuă a aceloraşi texte din manual. Prea deseori se ajunge până acolo că profesorul citeşte pur şi simplu lecţia, studentul o scrie automat, iar minţile tuturor sunt îndreptate la cu totul alte lucruri. Să dăm totuşi Cezarului ce-I a Cezarului, chiar şi aşa, la modul formal. Trist este că şi partea cealaltă a monedei tot la modul formal se face.

Bineînţeles, elevii simt şi văd clar această situaţie devenită tradiţională, uzată după atâta repetiţie şi este firesc să nu accepte cu inima deschisă acest sistem educaţional. Numai că, dependenţa de părerile părinţilor şi a profesorilor, deseori întreţinută prin frică, face ca majoritatea tinerilor să accepte acest joc de-a educaţia, iar după zeci de ani, li se pare de-acum firesc, nemaiştiind alte căi de cunoaştere, în acest moment venindu-le lor rândul să fie profesori. Iar jocul poate continua la nesfârşit. Ceilalţi, rebelii care nu acceptă educaţia, sunt trataţi ca atare, impunându-li-se acele munci fizice grele, ce nu implică efort mental, astfel că şi ei, după un timp, prin nefolosirea calităţilor creatoare, ajung la aceeaşi blazare şi plictiseală, dar manifestată mult mai brutal, mai făţiş, pentru că lipseşte acea spoială intelectuală.

Câteodată, unii norocoşi , prin originalitatea lor, câteodată şi prin încăpăţânarea lor, ajung să-şi găsească calea, profesând chiar în domeniul ce-I pasionează, sau practicându-l individual, deseori ca un hobby. Aceştia de-abia, căutând cu pasiune calea dorită, ajung ca prin auto-educaţie, prin numeroase încercări şi experimentări ale unor informaţii găsite fie la alţii, fie venite “întâmplător” în minte, să-şi creeze adevărata cunoaştere.

Aceştia sunt geniile care, chiar aşa puţine la număr cum sunt, reuşesc să dinamizeze domeniile în care activează, reuşesc să împingă efectiv umanitatea spre evoluţie. Mozart, Einstein, Newton, Copernic, Leonardo da Vinci şi mulţi alţii, mai cunoscuţi sau nu, şi-au efectuat creaţiile lucrând în afara sistemelui, în afara Societăţii, îndrăznind să gândească un pic diferit de ceilalţi, refuzând chiar, cu încăpăţânare, să accepte toate teoriile oferite de educaţia vremii. Unii au fost glorificaţi, alţii ignoraţi, alţii chiar omorâţi, după cum era moftul sau moda Societăţii. Dar meritul lor rămâne în continuu în spiritul fiecăruia, acel efort creator, acea cunoaştere căpătată devenind o bogăţie ce nu poate fi luată de nimeni, ce rămâne întipărită în veci şi nu numai în sufletul lor, ci şi a tuturor celor ce au avut bunul simţ să-i cunoască şi să-i recunoască valoarea. Iar în următoarele vieţi, deja vor avea întipărit în subconştientul lor acea lumină a creaţiei, efortul necesar eliberării de capcanele materiei fiind mai mic pentru ei. Căci ei deja sunt porniţi pe Calea Cunoaşterii şi a Înţelepciunii. Ei au datoria de a fi Învăţători şi nu aceia care repetă chiar fără a înţelege ce li s-a dictat ani în şir.

Dar cum Societatea noastră alte alte Reguli şi Legi decât cele Universale, criza nu a ezitat să apară şi pentru acei care se consideră Învăţători doar pe baza unei diplome şi nu a realei lor dorinţe. Meseria de profesor a devenit din ce în ce mai prost cotată, deja în această civilizaţie nu se mai pune atâta valoare pe cantitatea de informaţie obţinută prin educaţie, ci pe valoarea strict financiară, nemaicontând cum a fost obţinută. Deşi Alvin Toffler susţine că acei care vor avea monopolul asupra informaţiei, automat vor avea şi controlul financiar, lucrurile nu stau chiar aşa. Valori

precum obedienţa, fanatismul, viciul sunt plătite mult mai bine decât acea educaţie intelectuală, oricât de rafinată sau de cizelată ar fi ea. Toffler, gândind strict în domeniul material, al puterilor ce domină civilizaţia umană actuală, supusă orbeşte planului fizic, substanţei, consideră informaţia aducătoare de putere pe cea comercială, ideile ce stau la baza viitoarelor producţii de larg consum. Susţine că acei care au patentul unui produs, vor câştiga chiar mai mult decât cei ce-l produc. De aici acele fonduri uriaşe investite în cercetare, dar nu pentru "binele umanităţii", ci pentru binele conturilor bancare. Numai că s-a văzut că se câştigă mai mult dacă se dezvoltă o metodă prin care se poate controla şi impune lumii ce produse să cumpere şi să folosească. Astfel încât, în loc să se plătească savanţi, se plătesc sistemele ce pot modela dorinţele şi gândurile oamenilor. Iar acele şcoli sau Universitîţi ce şi-au pierdut puterea asupra elevilor şi studenţilor, oferindu-le o informaţie mai savantă, din care nu se prea poate câştiga mult şi comod, sunt devansate mult de mass-media, ce oferă o informaţie pe care consumatorul are impresia că o poate alege, controla, plus că o poate alege liber, în afara instituţiilor sau a serviciului, recunoscute pentru dominaţia lor asupra minţii. Se controlează astfel acea informaţie pe care se bazează auto-educaţia, acea autoformare mentală a omului, care defineşte adevărata personalitate a unui individ. Mass-media oferă soluţii pentru fiecare, pentru toate posibilităţile financiare, tehnologice, pentru toate convingerile intelectuale sau religioase, pentru toate gusturile şi plăcerile, fiecăruia oferindu-I ca soluţie a fericirii sale, prea ades bazată pe plăcere, pe o anumită gamă de produse. Înainte, aceste gusturi şi opinii erau

manipulate mai uşor, dovadă acel sistem de producţie în masă, ce satisfăcea dorinţele uniformizate ale majorităţii. Acum, când datorită unei evoluţii umane, chiar şi inconştiente, personalitatea, conturată de corpul astral şi mental, al dorinţelor şi al gândirii, este mult mai puternică, Sistemul Comercial a trebuit să se adapteze. Şi-a diminuat investiţiile din Învăţământ, ce oferea o educaţie prea uniformă şi a investit în Instituţii care se pot adapta mult mai uşor unor cerinţe mult mai diversificate. Iată cum aproape jumătate din conţinutul unor reviste sau ziare este ocupată cu publicitate, emisiunile TV sau Radio sunt de asemenea împânzite de aceleaşi reclame, până şi Internetul, care a reuşit o globalizare a informaţiilor, ajutând orice om să-şi poată individualiza mult mai uşor educaţia, până şi această reţea informatizată are prea puţină ştiinţă şi mult mai multă informaţie "de consum".

Fireşte, în aceste noi condiţii şi recunoaşterea socială a profesiei de învăţător va fi mult diminuată. Ba chiar considerată un compromis intelectual. Profesiile intelectuale cele mai căutate sunt acum cele economice sau juridice, celelalte au cam căzut în desuetudine, fiind preluate fie doar de cei cu adevărat pasionaţi, fie de cei slabi, ce nu au reuşit în competiţia pentru alte posturi mult mai bine plătite. Şi cum ultimii reprezintă majoritatea, este firesc să se devalorizeze şi mai mult valoarea învăţătorului, odată cu ea şi a Instituţiei care răspunde de educaţie. Criza va continua până la colapsarea sistemului actual de educaţie. În meserie vor rămâne pasionaţii, cei lucizi, cei în a căror destin le este scris să predea înţelepciunea celorlalţi, iar aceştia vor schimba radical calitatea învăţământului. Rolul de papagal al unor informaţii va fi preluat de

calculatoare, care pot oferi ideile mult mai precis, sistematizat şi mai ales adaptate necesităţilor fiecăruia. Dar calităţile deosebite ale acestor prieteni tehnologici sunt acelea de a oferi informaţiile la modul real, fără interpretări sau modificări şi anume de a le trece de la modul text la modul imagine, un mod mult mai clar, exact şi rapid de a înţelege informaţia, iar apoi de a prelua acel efort uriaş de memorizare, ce ocupă cam tot timpul unui elev, nelăsându-I timp şi pentru înţelegere şi creaţie. Omul va putea astfel să-şi îndeplinească acea educaţie, obligatorie de altfel oricărei evoluţii, dar într-un mod liber, independent, fiecare stabilindu-şi singur nivelul de care are nevoie. Învăţătorul, cel real, dă numai sfaturi, îndrumă, explică şi lămureşte neclarităţile inerente în procesul educaţiei, dar fără a interveni, a sili , a obliga pentru o anumită metodă sau programă de învăţare. Educaţia este ceva esenţial, de aceea decizia ei aparţine fiecăruia pentru sine. Iar odată pornit pe calea corectă, se uită de timp, se uită de recreaţii sau vacanţe, purtat de acea dorinţă interioară se ajunge mult mai departe decât o poate face orice sistem calsic actual de învăţământ.

În fond Toffler are dreptate, informaţia aduce puterea, dar numai acea informaţie liberă, care ajută Omul să-şi aleagă corect Calea ce o are de urmat. Spiritul este deasupra materiei şi de aceea doar informaţia trecută prin lumina Spiritului poate modifica materia din jur, devenind cârmă ce ajută la alegerea liberă a drumului dorit. Este acea informaţie trăită şi astfel simţită, trecută prin suflet, aceasta este adevărata informaţie pragmatică, doar ea este necesară evoluţiei. Aveţi curajul de a vă elibera de acel balast informaţional inutil, el vă oferă doar diplome şi

titluri, fiţi sinceri măcar cu voi înşivă şi ascultaţi-vă Vocea Inimii. Ea vă va îndruma spre ce aveţi nevoie cu adevărat, ea vă va oferi lecţiile şi Învăţătorul potrivit. Educaţia, ca şi evoluţia voastră depinde doar de voi înşivă!

1.3. Criza Economică a Educaţiei

O altă faţetă a problemelor cu care se confruntă sistemul de învăţământ actual este cea financiară. Pentru a vedea eficienţa şi reala necesitate a unui mecanism social, o metodă simplă, ce nu necesită un mare efort intelectual, este de a vedea curba investiţiilor făcute pentru a susţine acel mecanism. Banii, în societatea actuală umană reprezintă efectiv viaţa oricărei instituţii sau oricărui alt mecanism ce joacă un rol social. Cu cât un organ din corpul nostru fizic este mai util "întregului" cu atât cantitatea de sânge primită va fi mai mare, vascularizaţia sa se va îmbogăţi. Banii, la modul nepasional, reprezintă practic sângele sistemului social uman. Sunt recunoscuţi de toate "celulele" sistemului, adică de fiecare cetăţean , ca o valoare necesară, orice activitate publică, "intercelulară" fiind catalizată de aceşti bani. Şi tocmai datorită acestei unice valori, de a fi universal recunoscuţi ca o forţă, toate schimburile dintre "celule" se vor face sub influenţa acestei forţe. Iar banii vor continua a fi o forţă exact atâta timp cât oamenii vor avea credinţa acestui lucru. Majoritatea civilizaţiilor vecine nu au această credinţă, sistemul lor social fiind structurat pe alte valori, de obicei cele reale, dar fiecare îşi poate alege pe oricine ca Zeu.

Aşadar, folosind această metodă de a evalua eficienţa unui sistem, observăm că educaţia astăzi începe să-şi piardă tot mai mult din valoare, primind tot mai puţină susţinere

financiară. Majoritatea naţiunilor au probleme economice din ce în ce mai mari, şi similar unui organism aflat în stare de şoc, se suprimă aportul sanguin către unele organe, tot capitalul energetic al corpului fiind transferat doar sistemelor vitale. Şi cum Educaţia şi-a pierdut de mult rolul primordial, investiţiile în această direcţie scad continuu. Iar în Societatea noastră "minunată", ce încearcă cu disperare să menţină supremaţia unei minorităţi asupra majorităţii, prin frică şi prin acea credinţă că "banul este totul", fireşte că vital va fi Comerţul, împreună cu acel sistem de forţă, punitiv, coercitiv, care să menţină proprietatea asupra banilor. Nu înseamnă că ideal ar fi comunismul, s-a văzut clar că s-a schimbat doar minoritatea conducătoare. Atâta timp cât orice om ar face orice pentru o bucată de materie, se va găsi cineva mai puternic care să acapareze toată materia, făcându-I pe ceilalţi dependenţi de el. Acesta este punctul slab al civilizaţiei noastre, acel "călcâi al lui Achile" ce face vulnerabilă întreaga umanitate. Adevărata valoare este cea spirituală, este acumularea de Lumină şi Cunoaştere, banii vor veni singuri să catalizeze acele activităţi care să sporească Cunoaşterea. În momentul în care se merge pe adevăratul drum, pe cel stabilit dinainte de a veni pe Pământ, apar de la sine mijloacele cu care drumul să fie dus la bun sfârşit. Căci fiecare om, înainte de a se întrupa, stabileşte un plan al vieţii, în ce mediu să trăiască, ce părinţi şi ce anturaj să aibă, ce lecţii trebuie să înveţe din aceste interacţiuni cu cei din jur. Dacă planul respectiv se dovedeşte a fi teoretic util pentru entitate, se aprobă, iar jos, în planul fizic se asigură toate condiţiile necesare împlinirii lui. Cu alte cuvinte, se aprobă finanţarea pe toată perioada vieţii, cu condiţia ca planul să se urmeze întocmai,

pas cu pas. Dar, în momentul în care entitatea se îndepărtează de la drumul propus, desigur că şi finanţarea sa dispare. Este o probă dură a planului fizic, mai ales pentru civilizaţia noastră dominată de luciferieni, căci aceştia, în acele momente de lipsă, îţi oferă ei finanţare, ba chiar sporită, cu condiţia ca Legile Universale să fie încălcate. Nimeni nu fură când este sătul, nimeni nu minte când nu are de ce să-I fie frică, nimeni nu ucide când nu se simte ameninţat.

Şi tocmai educaţia este cea care face oamenii să uite misiunea reală ce trebuie să o îndeplinească, tocmai educaţia este cea care îndoctrinează această credinţă materialistă, că scopul vieţii este cel de a avea cât mai mulţi bani, că doar banii te scapă de griji, foame, sărăcie. Tocmai educaţia creează acea suspiciune, duşmănie chiar, dintre oameni, prin naţionalism, rasism, competiţie. Modul de a obţine un rol social, oricare ar fi acesta, contravine clar Legilor Iubirii Universale, care unesc şi catalizează orice relaţie. Dimpotrivă, este un obicei de a nu-ţi ajuta aproapele, că-ţi ia postul, de a-ţi urî şefii, că ei te pun la treabă, dar a le zâmbi făţarnic, ca să nu te asuprească, de a-ţi teroriza subalternii, că doar frica îi pune la treabă. Toate acestea sunt dobândite prin educaţie. Şi tot ea, educaţia, face să fie ignorate legăturile cu cei din astral, făcându-I mincinoşi sau nebuni de-a binelea pe cei care vorbesc despre lumi mult mai luminoase şi mai primitoare decât cea fizică, despre fiinţe înţelepte şi iubitoare care ne poartă de grijă, despre prietenie şi înţelegere nu doar între oameni, ci cu toate regnurile de pe Geea, inclusiv cele minerale, vegetale şi animale. Educaţia ne inoculează de mici acea alimentaţie bazată pe uciderea celor mai mici

nouă pe scară evolutivă, introducând apoi informaţia crimei şi a arderii, rămasă în corpul acelui nevinovat sacrificat, în propriul sistem. E firesc apoi să simţim şi să trăim şi noi acea frică, acea panică, acea agresivitate în noi înşine. Şi nu se spune nici la şcoală, nici la liceu, nici la universitate că "eşti ceea ce mănânci". Educaţia aduce credinţa că boala este ceva firesc, este o defecţiune a acestui biet corp şi nu ar avea nici o cauză în mentalitatea şi comportamentul celui bolnav. Educaţia ne face să acceptăm că este firesc să mori pe la 70-80 de ani, ba chiar elegant este să o faci puţin înainte, ca să nu fii povară pentru cei din jur. Educaţia este cea care învaţă cum să se sape o groapă, cât mai mare, cât mai împodobită cu titluri, merite şi medalii, cât mai "la modă", la săparea căreia să se trudească cât mai mult, toată viaţa eventual, cum se poate sinucide apoi, cu metode şi argumente ştiinţifice, testate şi verificate în laboratoare serioase, cu faimă, iar la sfârşit cum să se răsufle uşurat că, deh, "putea fi şi mai rău". Dar, odată cu menţinerea prin tradiţie a acestui sistem, s-a putut vedea că se poate convinge uşor şi fără această savantă educaţie. Mai ales că acei ce nu se prindeau prea tare în joc, rămânându-le un dram de luciditate, reuşeau, cu acele informaţii oferite, să-şi dea seama de Adevăr. Astăzi este mult mai simplu să investeşti în ziare, în posturi de televiziune, în cinematografie, în jocuri multimedia, în pornografie, în armament şi în politicieni care să le declare pe toate celelalte legale şi valabile. Oamenii, cu experienţa păcălelilor din vieţile trecute, vin deja gata convinşi de mirajul strălucirii planului fizic. Din a merge cu fruntea sus, ghidându-se după lumina Soarelui şi a Stelelor, au învăţat să se târască cu frutea în ţărână, căutând avizi vreun

ciob mai şlefuit, care să strălucească cât e cât, fiind în stare să muşte şi să ucidă pentru acea strălucire efemeră. Ce simplu ar fi să întoarcă privirea în partea cealaltă, ar avea mereu Lumină, ar fi liberi şi nu ar depinde de bucăţele de materie, fie ele cât de lucioase.

Aşadar, văzând că eficienţa educaţiei în a îndoctrina oamenii scade, ba chiar oferă informaţii utile evoluţiei, cu care se poate afla Adevărul, această Instituţie a Învăţământului a început a fi subvenţionată tot mai puţin. În măsura în care nu mai poate aduce valoare şi credibilitate produselor ce trebuiesc vândute, ba chiar dovedeşte multora ineficacitatea şi nocivitatea chiar, ce rost ar avea ca să se mai investească în această Ştiinţă. Ştiinţa practic este esenţa, nucleul Educaţiei, savanţii crează acea marfă informaţională ce trebuie administrată prin Învăţământ, oamenilor. Ca atare, acei savanţi care acceptă să lucreze pentru interesele Comerţului şi pentru menţinerea supremaţiei acestuia continuă a fi susţinuţi, ceilalţi, ignoraţi sau chiar desfiinţaţi. Să nu uităm că regimul comunist din orice ţară şi-a început dominaţia prin omorârea majorităţii intelectualilor. Educatorii preiau apoi acele idei create de savanţii agreaţi de Putere şi le predau apoi mai departe. Chiar acesta este termenul folosit pentru educaţie : predare. Iar acest proces-verbal de Predare-Primire este semnat zilnic, timp de ani, prin acea prezenţă obligatorie din Catalog. Până când toată marfa informaţională a fost în întregime predată.

Dar sistemul s-a dovedit a nu fi chiar aşa de eficient precum la început. Dotarea şcolilor, a liceelor, a universităţilor scade continuu şi deşi ştiinţa se dezvoltă în continuare, testarea, verificarea acesteia nu se mai poate

face. Ca atare, se predă o informaţie goală, ce nu mai poate fi pusă în practică, pentru mulţi inutilă, deşi valoarea acesteia există. Iar interesul pentru un text sec şi anost este firesc să scadă, ca şi înţelegerea acestuia. Agravând şi mai mult criza educaţională. Salariile profesorilor şi a învăţătorilor scad şi ele continuu, alte meserii fiind mult mai atractive din punct de vedere financiar. Ca urmare, tot mai greu se găsesc persoane dispuse să predea în Învăţământ, preferându-se trecerea la alte profesii, deseori comerciale. Sau, pentru cei rămaşi în Învăţământ, să-l transforme pe acesta în comerţ. Astăzi se poate cumpăra orice, inclusiv examene, diplome şi titluri. Ce să-I faci, dacă profesorii au ca marfă doar informaţia, de ce să nu o vândă pe aceasta? Aşa că, dacă se poate sări peste acel proces nesuferit de educare, înlocuindu-se cu un plic mai gros, ce sens are să-l mai faci? Din partea cealaltă, dacă se pot scoate bani buni din vânzarea examenelor, ce rost mai are să le dăm celor ce merită, nu ar fi decât o afacere în pierdere. De aceea cel puţin în România, au apărut o mulţime de Universităţi particulare, aici, printr-o recunoaştere legală, se poate face o afacere mult mai cinstită. Ca urmare, cei ce doresc să înveţe, sunt descurajaţi, cei ce vor să nu înveţe, sunt chiar stimulaţi, doar câştigurile de la ei vin. Minunată educaţie!

Punând tot acest puzzle educaţional cap la cap, observăm clar o prăbuşire a acestui sistem oficial de învăţământ. Cei ce vor cu adevărat Cunoaşterea, o pot găsi şi singuri în cărţi, în unele emisiuni ştiinţifice, în fişiere din Internet, colaborând cu alţii ce au aceaşi pasiune. Dar adevărata Învăţătură o vor găsi doar prin ei înşişi, descoperind Jurnalul ca principal instrument de

autoeducaţie. Vor rămâne surprinşi ce informaţii pot primi, fie de la cei din Astral, fie din Akashik, fie chiar de la propriul Eu. Căci un Spirit liber ştie tot. Totul este să-şi regăsească acea libertate, adică să se regăsească pe sine. Iar unica şi reala Cunoaştere este Cunoaşterea Sinelui. Îndrăzniţi să Cunoaşteţi! Îndrăzniţi să Vă Cunoaşteţi!

Capitolul II
Medicina Astăzi

De mii de ani, de la căpătarea corpului fizic, omul a început să-I acorde din ce în ce mai multă atenţie acestui înveliş carnal şi materiei din jur, uitându-se în schimb chiar pe sine. Ignorând astfel esenţa, perfecţiunea, posibilităţile nelimitate spirituale, omul a creat o valenţă opusă Divinităţii sale, după principiul "Totul sau nimic" alegând Nimicul. Aici, în Planul Fizic, acest Nimic apare ca prostie, necunoaştere, foame, poftă, frică, boală, sărăcie şi în cele din urmă desăvârşindu-se chiar cu Moartea. Noroc că această Creaţie aparţine doar Planului Fizic. Spiritul îşi "nimic"-eşte manifestarea, proiecţia sa materială, dar ca Divinitate nu are cum să dispară. Şi, prins fiind în acest Joc al Vieţii şi al Morţii, în fond al Cunoaşterii Binelui şi Răului, repetă experienţa aceloraşi greşeli viaţă după viaţă, în timpuri şi locuri diferite.

Pentru a îndruma totuşi aceste experienţe, pentru a îndulci efectele acestei "anestezii globale spirituale", au apărut, tot în Planul Fizic, entităţi mai evoluate, mai

luminoase, care s-au coborât practic în unica realitate ca mai era recunoscută de către Om, cea materială, tocmai pentru a-l ajuta să-şi aducă aminte de adevărata sa natură şi să o manifeste ca atare, perfectă şi fără de moarte. Aceste entităţi, aflate pe o treaptă mai înaltă pe Scara Evoluţiei, învăţau, predicau şi totodată şi tratau oamenii, luminându-le atât mintea, sufletul cât şi trupul. În Egiptul Antic, ca să luăm o referinţă mai apropiată istoric, medicii erau şi preoţi şi învăţători. O singură persoană îndeplinea toată triada, templul era şi Şcoală de Iniţiere, era şi Spital. Căci nu se poate vindecarea corpului fizic, fără curăţirea concomitentă a corpului astral şi a celui mental, altfel boala, deşi tratată, va reveni mai devreme sau mai târziu. Omul, care prin prostia, răutatea sa îşi avaria manifestarea sa divină şi perfectă, corpul fizic, mergea la Templu pentru vindecare. Aici medicul "media" relaţia dintre Tată şi Fiu, ca un Ambasador la Luminii, remedind efectele Necredinţei şi ale Ignoranţei. De aici vine practic şi definiţia medicului, din acest rol de mediere dintre planul fizic şi cel divin. Se pare că repetarea continuă a aceloraşi greşeli a dus la necesitatea re-medierii, care de o bună bucată de vreme încoace a rămas doar la nivelul corpului fizic.

Înainte, Spitalul era şi Templu şi Şcoală. Tratamentul se făcea cu Muzică, cu Lumină, cu Predici-Cursuri, se obţinea astfel Educarea şi Luminarea Omului până la stadiul din care să poată să fie conştient de greşeala sa şi să n-o mai repete în viitor, evitându-se astfel şi boala. În timp însă, discipolii acestor Învăţători şi-au împărţit domeniile între ei. Preoţii, pe cel strict spiritual, Profesorii pe cel strict mental, iar Medicul pe cel strict material, carnal. Astfel că, ceea ce astăzi se numeşte tratament, nu este de loc ceva

complet. Este necesară abordarea tuturor celor trei planuri, ori aşa ceva nu este acceptat de instituţiile actuale. Nici unul din cei trei nu renunţă la Monopolul său în favoarea celorlalţi, Orgoliul şi Ignoranţa făcându-I să uite că în fond rolul lor este de a aduce Sănătatea, Fericirea şi Înţelepciunea Omului. Ori nu se poate una fără celelalte.

Ca atare, în momentul actual, medicina, aflată la limita evoluţiei sale în plan strict material, "ştiinţific", se află în plină criză. Expansiunea sa într-un spaţiu strict tridimensional, prins între atomi, molecule şi reacţii fizico-chimice, se apropie de capăt. Se cam ştie totul despre toate macanismele fizice ale organismului uman, nu mai există hărţi albe în cartografierea corpului nostru, s-a verificat şi răsverificat fiece moleculă şi toate reacţiile chimice la care ia parte, în curând se desăvârşeşte şi harta genetică a omului. Evoluţia acestui domeniu poate continua doar dacă se înaintează şi pe alte dimensiuni şi anume cele spirituale. Astfel, criza care nu este numai a medicinei, oferă două şanse: fie se merge şi pe linia metafizică a acelor elemente aflate "meta", deasupra materiei, fie se continuă ignorarea acestor domenii, condamnând civilizaţia actuală la dispariţie, spiritele urmând a fi "repartizate" altor civilizaţii în care nu există acest blocaj al mentalităţilor. La fel ca şi marele Imperii ale Lumii, în care nimeni nu ar fi prezis căderea acestora în vremurile de plină glorie. Dar această cădere a avut loc invariabil, deoarece toate au ignorat latura spirituală, unica ce oferă şansa unei continui evoluţii. Aceasta este o Lege Universală - nimic nu stă, totul se mişcă, totul vibrează - spune a treia Lege a Kybalionului. Şi iată că şi Medicina astăzi are de ales sensul mişcării sale - în Sus sau în Jos. Iar alegerea este a

fiecărui Medic în parte.

2.1. Criza Economică a Medicinei

Să începem cu situaţia economică, deoarece banul este în ziua de astăzi acel indicativ global al oricărei activităţi, orice se cuantifică cu o anumită sumă, absolut orice - această valoare cantitativă, ce ar fi trebuit să fie strict o scară de referinţă pentru Om, a ajuns astăzi să conducă totul, inclusiv pe Creatorul sau Stăpânul său.. Altă deviere de la Armonia Universală, o altă păcăleală şi cred că este cea mai mare pe care o oferă civilizaţia actuală membrilor ei.

Raportându-ne strict la Medicină, în acest domeniu se vehiculează sume fantastice de bani, deci implicit şi interesele celor ce îl conduc financiar sunt extrem de puternice. Este o afacere grozavă, pentru că speculează un punct foarte vulnerabil al tuturor oamenilor şi anume faptul că aproape nimeni nu ştie şi nici nu este învăţat cum să se păstreze mereu sănătos. Astfel că majoritatea populaţiei umane de pe Geea depinde de cei care oferă sănătatea. Firește că o oferă doar pentru perioade scurte de timp, tratând doar proiecţia fizică a Omului, nu şi Sursa acestei proiecţii. Şi firește că pentru bani, altfel ce afacere ar mai fi ?

Statele occidentale, cu buget mai mare, au creat un sistem medical foarte bine organizat, punând la dispoziţie întotdeauna tehnologie de ultimă oră, pregătind personalul sanitar temeinic şi foarte riguros. Dar, atenţie, întreg sistemul, aparatul instituţional este supus, ascultător unui stăpân şi anume Societăţilor de Asigurări Medicale. Cu alte cuvinte, depinde total de o altă instituţie din exterior, care

nu ascultă de legi umane ci de cele strict financiare, care spun clar - fă orice ca să câştigi mai mult. Orice. Sau, tradus altfel - vinde cât mai mult şi cât mai scump. Această Supra-Instituţie ce controlează Sistemul Medical, deci sănătatea oamenilor, va promova automat terapii cât mai scumpe, tocmai ca şi primele de asigurare sau taxele percepute să fie cât mai mari. Şi atenţie, nu plăteşti, nu eşti tratat. Bineînţeles că frica, stressul şi nesiguranţa ce sunt normale într-o societate în care lupta este oficializată şi denumită firesc competiţie sau concurenţă, împing toţi membrii acelei societăţi să achite acele taxe. Ştiinţa şi Instituţiile de cercetare adiacente instituţiilor de mai sus au rolul de a-I convinge că aceasta este singura cale pentru ei. Că nu se reuşeşte tratarea multor boli, că toate celelalte se amână doar până la "o dată ulterioară", că este o metodă limitată de concepţii materialiste, că uneori tratamentul înrăutăţeşte situaţia în loc să o amelioreze cumva, fie şi temporar, toate aceste lucruri sunt ascunse bine sau învăluite în justificări gen : "La ora actuală aceasta este cea mai bună metodă, ne străduim continuu să o îmbunătăţim, dar până atunci, v-o oferim pe aceasta…"

Şi iată cum Asigurările, Industria Farmaceutică, cu toată armata sa de funcţionari, cercetători, producători, profitând de o situaţie absolut inedită, reuşesc să fie în topul financiar al lumii. Aproape că întrec industriile de armament. Se cheltuiesc mii de miliarde de dolari pentru publicitate, reclame, susţinerea ideologiei acestui sistem. Zeci de mii de medici sunt cumpăraţi pentru a renunţa la meserie şi de a-I convinge pe confraţii lor că noile produse farmaceutice sunt cele mai potrivite necesităţilor lor. Mii de genii medicale, nume sonore în lumea medicinei, sunt

cumpărate doar ca numele lor să apară în dreptul unuia sau altuia din produsele medicale. Sute de clinici primesc sume fabuloase doar ca să testeze pe pacienţi noi metode terapeutice. Se lucrează ştiinţific prin metoda “dublul orb”, în care nici medicul nici pacientul nu ştiu particularităţile tratamentului aplicat, “asta ca să nu influenţeze rezultatele experimentului”. Se profită de snobismul şi de orgoliul lumii medicale, promovându-se aparatură şi consumabile cât mai scumpe, deşi îmbunătăţirile faţă de variantele vechi nu sunt cu mult mai valoroase. Iar ţările din “a doua sau a treia lume” - de parcă nu ar fi pe aceeaşi planetă, în acelaşi timp - sunt de asemenea păcălite cu acelaşi miraj al reclamei şi al strălucirii banului, că tot ce vine din Occident este perfect, acolo totul merge ca pe roate, întotdeauna se foloseşte ce este mai bun, revistele şi tratatele de acolo sunt Biblii, ele trebuiesc urmate şi neapărat trebuiesc ascultate. Se plătesc sume fantastice, cu eforturi deosebite pentru acele societăţi, ca să se achiziţioneze nouă tehnologie sau noi medicamente, de fapt tocmai cele la care s-a renunţat dincolo. Până şi gunoiul, rebutul medical, se vinde scump; jos pălăria pentru aceşti iluzionişti ai banului. Într-adevăr, sunt perfecţi în ceea ce şi-au propus. Dar nu respectă perfecţiunea celorlalţi, deşi printre cei de sus există entităţi ce ştiu prea bine acest lucru.

Şi iată cum, manevrând “ştiinţific” toată armata medicală, promovează mereu noi produse pe piaţă, după deviza firească a lumii financiare : “vindem cât mai mult şi pe cât posibil cât mai scump”. De câteva mii de ani, de când medicul şi-a pierdut atributul de preot şi pe cel de învăţător, metodele fizice de tratament s-au schimbat mereu. Ca astăzi un procedeu chirurgical, un medicament

sau un aparat medical să nu reziste “pe piaţă” mai mult de câţiva ani. Schimbarea continuă a lor denotă clar că nici una din metode nu este cea perfectă. Şi nici nu are cum să fie, atâta timp cât se tratează o manifestare, efectul şi nu cauza, iar ceea ce este mai rău, nici măcar nu se bănuieşte din ce plan ar trebui începută terapia, rearmonizarea acelui om bolnav.

De-abia peste ani buni de la iniţierea unei noi metode terapeutice se observă efectele dezastruase adiacente. Firește, acei bolnavi care acum câţiva ani erau felicitaţi că beneficiază de “ultimul răcnet” în medicină, sunt de fiecare dată uitaţi sau pur şi simplu ignoraţi. Chiar că ultimul răcnet. Acum nici măcar nu li se mai cere scuze. “Asta era atunci, acum vedem că este o prostie, dar atunci credeam că este bine.” Aşa-i viaţa, desigur! Un exemplu clasic chiar şi pentru medicina tradiţională este Talidomida, un medicament prescris contra greţurilor din timpul sarcinii. Zeci de mii de copii au ieşit cu grave malformaţii fizice datorită acestui “medicament”.

Banul, iată că banul stă întotdeauna deasupra tuturor acestor lucruri, cam toate faptele pe el îl acuză. Dar el nu are nici o vină, este doar o creaţie, fără dorinţe sau gânduri, iar atunci, tocmai pentru a demonstra că acest sistem este în criză, începe să se îndepărteze de el.

Iar în contrapartidă, în Asia, America, iar de curând şi în Europa, încep să devină publice acele Şcoli unde se aplică acea medicină completă. Numai că lumea aceasta este ascunsă bine, înconjurată de escroci şi denigrată asiduu de lumea “ştiinţifică”. Ori, o metodă care reuşeşte vindecarea cancerului, a cirozei, a paraliziilor cerebrale, a orbirii şi culmea, şi a bătrâneţii, trebuie acceptată şi folosită

de orice medic care doreşte să fie cu adevărat Medic. Ignorarea, sau mai rău denigrarea, batjocorirea acestor metode şi continuarea celor vechi, materialiste, limitate şi atât de puţin eficace, se califică de la sine drept o crimă faţă de orice pacient, indiferent de boala acestuia.

Isus a demonstrat clar eficienţa terapeutică a acestor metode bazate pe puterea Spiritului, a Credinţei şi a Iubirii, Maeştrii din Masivul Himalayan la fel, dar dacă aceste metode nu produc bani, cum să fie ele acceptate de lumea de astîzi a medicinei? Plus că un pacient astfel tratat are şansa de a rămâne mereu sănătos, cu condiţia de a respecta Legile Universale, scăpând de tutela Instituţiilor Sanitare actuale. S-ar micşora cifrele de afaceri ori aşa ceva nu este permis să se întâmple! Dar şi medicii ar trebui să depună o muncă susţinută ce implică şlefuirea interioară a celui ce vrea să practice o astfel de medicină, cu respectarea de asemenea a Legii Divine şi inclusiv a Jurământului lui Hipocrat, ce spune la un moment dat : "Îmi voi păstra puritatea vieţii mele şi a artei mele". Ori astăzi, marea majoritate a medicilor îşi vând această puritate pe cei "treizeci de arginţi". În fiecare pacient stă un posibil Isus, ori de fiecare dată, pentru un plic, acesta este lăsat în continuare în ignoranţă, ceea ce îi va aduce iarăşi boala, iar în cele din urmă, moartea.

Iată cauza acestei crize actuale. Deja în Occident, ţările bogate economic îşi dau seama că se cheltuie mult prea mult pe aceste tratamente de ultimă oră. Până şi Germania, renumită pentru dotarea clinicilor sale, a introdus un regim de austeritate sistemului medical. Deja se aud voci ce spun că preţurile unei operaţii sau a unui tratament medicamentos sunt mult prea mari, până şi acolo,

în ţări cu dezvoltare economică deosebită. Deja, deşi medicina cochetează cu ingineria genetică, cu chirurgia microscopică, cu tratamente de fineţe la nivel celular, se descoperă că nu se mai pot pune în aplicare ultimele descoperiri ştiinţifice. Majoritatea medicilor cunosc noutăţile ştiinţifice din domeniu, sistemul informaţional dezvoltat în special pentru reclama adusă produselor medicale şi mai puţin din altruism, lucrează de minune. Dar deseori, lucruri precum transplantul unei inimi artificiale, sau chirurgia microscopică spinală, dozarea unor produşi biologici mai aparte, markeri specifici unor anumite boli, deşi sunt preaslăvite de specialişti, foarte puţini au acces practic la aceste metode. Iar în ţările sărace, până şi un flacon din ultima generaţie de antibiotice, folosit curent în ţările dezvoltate, apare ca o utopie. În Africa, de exemplu, nici măcar cazurile contagioase, cunoscute, de tuberculoză, nu se tratează. Se acceptă un compromis terapeutic, conştienţi că ajută astfel la răspândirea exponenţială a acestei boli în populaţie. De fapt aceşti oameni nu au nici măcar ce să mănânce, astfel că problema medicamentelor pare a fi ceva nesemnificativ. Dar dacă medicii şi-ar aduce aminte de sfaturile părintelui lor spiritual, ar şti că medicamentele trebuie să fie aliment, iar alimentele medicament. Poate-I prea simplu ca să fie înţeles de sofisticaţii oameni de ştiinţă. Dovada că nici hrana, nici medicaţia folosită de civilizaţia actuală umană nu sunt cele ce ar fi trebuit să fie, transpare în criza externă şi internă din viaţa fiecărui om de pe Geea.

Iată o nouă dezvăluire a comerţului medical. Se vinde ce-I scump celor ce pot cumpăra, iar celor ce nu pot avea suficienţi bani, nu li se oferă nimic. Altruismul lor

transpare în această situaţie, mai ales că ţările sărace reprezintă focare de pornire a tot felul de epidemii ce ajung să afecteze şi pe cele dezvoltate. Dar se tace şi se vinde. Cezarul îşi cere drepturile. Până la capăt.

Sume imense de bani, ce ar fi putut fi alocate pentru rezolvarea situaţiei dezastruase din regiunile sărace, sunt alocate pentru crearea unui sistem informaţional complex, care să prindă orice om din teritoriu cu toate informaţiile medicale despre acesta. Asta pentru a avea permanent controlul asupra tuturor cheltuielilor medicale, ca să crească "eficienţa", adică profiturile. Toată populaţia, ţinută în evidenţă, ca o masă uniformă, apare ca o sumă de cifre şi procente ce trebuiesc astfel aranjate, încât suma totală obţinută după ce se trage linia, să fie cât mai mare. Pentru cei de sus, care conduc sistemul, contează doar profitul şi siguranţa acestuia, nu importanţa mărfii medicale vândute. Plata ratei de asigurare medicală este obligatorie, cu titlu de lege, iar sistemul informaţional ajută la ajustarea cheltuielilor din domeniul Sănătăţii, astfel încât să fie mai mici decât încasările. Desigur, dacă un tratament este prea scump, este prezentat ca prea puţin eficient şi subtil îndepărtat de pe piaţă. Este o adevărată artă această manevrare a informaţiilor medicale, care influenţează clar modul de gândire şi conduita terapeutică a medicilor practicanţi. Desigur, şi aceştia, ca slujitori fideli ai Sistemului, trebuie recompensaţi pe măsură, salariul acestora trebuind să fie stimulativ. Dar iată un aspect inedit al situaţiei de criză: salariul medicilor scade continuu, greşelile lor cele mai mici sunt vânate de avocaţi şi se cere o plată consistentă pentru fiece eroare de diagnostic sau tratament. Astfel că tot mai mulţi părăsesc acest domeniu,

trecând în comerţ, în special direct la firmele producătoare de echipament medical, unde responsabilităţile sunt mult mai mici, iar retribuţia mult mai mare. În practica medicală rămân tot mai puţini, iar în scurt timp vor rămâne doar acei ce vor cu adevărat să facă medicină, nu cei ce caută orgolii şi averi din această meserie. Orice criză are un scop : rearmonizarea unei situaţii. Costul operaţiilor şi al tratamentelor va creşte continuu, până când se va realiza că medicina nu se vinde şi nu se cumpără. Că medicina adevărată nu depinde de pastile şi aparate fizice, ci de Cunoaştere, Iubire, Credinţă. În cel mai scurt timp, acele şcoli metafizice ce au păstrat Cunoaşterea de-a lungul mileniilor, devin publice, transparente, preluând şi rolul medicinei actuale. Căci nu este normal ca oamenii să fie bolnavi, iar prin educarea şi luminarea lor se evită acele spitale pline de durere şi neputinţă. Este vremea ca oamenii să devină iar Oameni, iar asta şi cu ajutorul Medicinei.

2.2. Criza dogmatică a medicinei

Unul din meritele medicinei clasice este cel al studiului amănunţit al organismului uman. S-au pătruns majoritatea "tainelor" corpului omenesc, astăzi se ştiu toate procesele biochimice şi biofizice ce se petrec în intimitatea fiecărei celule. Şi toţi acceptă că genetica, imunologia şi biologia celulară sunt de-acum încolo baza medicinei. Detronarea anatomiei şi a fiziologiei de pe piedestalul pe care au stat până acum, arată clar că centrul de greutate al atenţiei medicilor se îndreaptă de la grosier spre detaliu, de la ţesutul macroscopic spre intimitatea celulei. În câţiva ani se speră completarea scrierii hărţii genetice a întregului organism. Se va obţine astfel cheia de manevrare a fiecărui

mecanism din organism, oricât de mic sau oricât de important ar fi el. Se speră astfel tratarea unor eventuale boli înainte chiar de naşterea copilului. Se speră deci la formarea unor oameni perfecţi, ba chiar, pentru părinţi mofturoşi, crearea unor anumite trăsături fizice, deci a unui fenotip specific, la comandă.

Oricum este un pas înainte. E bine că se intuieşte că se pot evita multe boli umblând direct la informaţie. S-a intuit prima Lege a Kybalionului : "Totul este Spirit, Universul este mental". Numai că adevăratul plan de unde trebuie iniţiată terapia este cel mental, al gândurilor, nu de la suportul fizic al informaţiei. Ce se încearcă acum este similar cu mentalitatea că poţi schimba conţinutul unei cărţi rupând paginile din ea şi lipind pagini din altă carte. Când de fapt ar trebui să fie înlocuite doar câteva cuvinte, scriind altele în loc. Cartea în sine nu are nimic rău, ci informaţia scrisă în ea. Iar corectura finală se face numai de stăpânul real al cărţii. Medicul adevărat poate rescrie pagini întregi din carte, dar dacă nu explică stăpânului de ce şi cum se pot face acele schimbări, cartea îşi va relua vechile informaţii după un timp, deoarece ea reflectă numai gândurile stăpânului. Codul genetic este Cartea Vieţii, iar fiecare este responsabil pentru propria-I viaţă. Codul genetic, acest mecanism fizic ce comandă organismului cum să se modeleze în fiece clipă, este doar ambasadorul gândurilor din planul mental. Ce nu au descoperit încă oamenii de ştiinţă este faptul că acest bagaj informaţional nu este acelaşi pe tot parcursul vieţii, el înscrie în fiecare clipă a vieţii cunoaşterea acumulată de stăpân, şi o manifestă ca atare. Faptul că procentul modificat pe parcursul unei vieţi este aşa mic încât nu a fost încă perceput, reflectă clar pe de

o parte imensa Cunoaştere acumulată de-a lungul vieţilor anterioare, iar pe de altă parte, ce puţin reuşim în viaţa actuală să evoluăm, iar aceasta în mare parte datorită educaţiei primite de la civilizaţia prezentă. Şi iată cum în această situaţie de criză actuală, descoprim încă un Adevăr : cel mai bun medicament nu este nici măcar alimentaţia corectă, cum a arătat Hipocrat cu câteva mii de ani în urmă, în etapa actuală, pe lângă hrana vie, se adaugă un medicament şi mai puternic şi anume Educaţia. Căci trebuie să se ajungă la faptul ca fiecare să-şi fie propriul medic. La un anumit nivel de evoluţie, o entitate poate modela după plac forma, dimensiunea, precum şi buna funcţionare a manifestării sale din planul fizic, deci a corpului fizic, iar asta umblând în planul mental, schimbând acolo, în gând, imaginea ce a hotărât să o manifeste jos. La fel ca şi sistemul nervos şi aparatul genetic este o interfaţă între planul fizic şi planuri superioare, mentale sau spirituale. Dar, oricum, simplul fapt că se intuieşte că tratarea unei afecţiuni se face schimbând informaţia ce a produs-o, este ceva îmbucurător.

Însă, în situasţia economică actuală, această metodă de chirurgie genetică nu este deloc aplicabilă, mai ales că încă este în stadiul de proiect. Pe de altă parte, este chiar o direcţie eronată în care o poate lua medicina. Aceste metode ar permite menţinerea continuă în bună funcţionare a organismului, indiferent de greşelile ce sunt produse în planurile superioare, ceea ce ar duce la ignorarea acestora, deci la persistenţa lor. Iar o greşeală repetată, devine păcat. Astfel că, oricât ar fi de malefice gândurile sau sentimentele unui individ, corpul său, prin aceste metode strict materialiste, poate fi menţinut perfect. Se blochează

astfel armonizarea planurilor superioare cu cele inferioare, boala reprezentând practic un semnal de alarmă ce atenţionează asupra unei dizarmonii interioare. Astfel, entitatea nici măcar nu-şi dă seama de necesitatea shimbării unei mentalităţi, evoluţia sa rămânând blocată. Plus că, acele boli kharmice, ce aduc posibilitatea realizării acelor situaţii limită ce schimbă crucial natura spirituală a unei entităţi, nu mai pot avea loc. Astfel că, nu întâmplător şi în acest caz banul nu ajută popularizarea acestui procedeu. Economia, acest parametru fizic, ne arată clar acest lucru, chiar dacă ignorăm alte semnale mai subtile, ba chiar ne şi obligă la găsirea unei soluţii care să deblocheze situaţia de criză.

Şi iată cum medicina se confruntă astăzi şi cu alte probleme, chiar în sânul ideologiei, a dogmei sale : ştiinţa.

Una din disciplinele de bază pe care se bazează terapeutica actuală este farmacologia. Medicii văd în pacientul din faţa lor o masă de fenomene disturbate, care trebuiesc rearanjate după modelul standard învăţat din cărţi. Bolnavul este o masă de celule, de ţesuturi şi organe care nu mai funcţionează în modul obişnuit (repet, cel obişnuit, cel din fiecare zi, cu care omul s-a acomodat, ceea ce este departe de reala sănătate, ce nu implică obezitate, iritabilitate, oboseală cronică şi multe alte “daruri” ale civilizaţiei actuale), iar rolul medicului, asemănător unui mecanic auto mai specializat, mai cu “carte”, este de a aranja acele fenomene după vechiul model. Căci medicina actuală implică doar repararea vehicolului fizic al omului. Dar dacă adevăratul “şofer” nu este învăţat modul de conducere al acestui vehicol, regulile de circulaţie ce trebuie să le respecte pentru a nu se avaria, cu ce

combustibil se alimentează această “maşinuţă”, atunci odată ieşit din spital, bolnavul repetă aceleaşi greşeli ce duc invariabil la avarierea corpului fizic. Dar medicii noştri nu numai că nu învaţă oamenii ce ar trebui să facă să nu se mai îmbolnăvească, dar nici măcar nu ştiu ce anume trebuie să facă un om pentru a fi cu adevărat sănătos. În schimb, metodele de reparare a corpului fizic sunt din ce în ce mai evoluate, mai civilizate, mai miniaturale, dar ce folos dacă se restrâng tot numai la nivelul materiei şi nu al spiritului. Farmacologia s-a dezvoltat fantastic în ultima vreme, încercând să repare reacţii chimice din ce în ce mai subtile ale organismului. Avantajul ei stă în faptul că modelele cele mai reuşite sunt luate din natură. Acestea sunt singurele care au rezistat cu succes probei timpului, restul modelelor artificiale dispărând rând pe rând din arsenalul medicilor, după moda vremii. De aceea industria de medicamente actuală cheltuie sume fabuloase astăzi în cercetarea noilor specii de plante şi animale descoperite, doar, doar vor descoperi un nou medicament minune cu care să “spargă piaţa”. Căci văd cu îngrijorare cum farmacologia tradiţională naturistă capătă o dezvoltare din ce în ce mai mare.Greşeala făcută însă de farmacologi este că ei preiau din plante doar partea minerală, substanţa, în urma diferitelor procese chimice de prelucrare, acea viaţă sau energie vitală separându-se de suportul material, acesta din urmă rămânând practic în medicament. Adevăratul medicament este acea “parte vitală”, subtilă, a plantei, ea fiind practic o manifestare a unei Divinităţi. Şi multe asemenea Divinităţi au în grijă câte o specie din regnul vegetal şi cu multă bucurie oferă omului calităţi curative tocmai prin diferite particularităţi ale plantei. Calitatea

curativă există însă în acea structură vegetală doar atâta timp cât se păstrează legătura acelei structuri cu planurile superioare, ori schimbarea parametrilor fizici, cum ar fi temperatura, rup această legătură. Iar această greşeală o fac deseori şi cei ce recomandă medicina naturistă. Încă o dată, Viaţa se susţine doar cu Viaţă!

O mare problemă dezbătută astăzi, este cea a antibioticelor. Chiar dacă traducerea numelui este "împotriva vieţii", ele rămân medicamentele cele mai prescrise în ultima vreme. Se pare că în multe boli, medicina a găsit "duşmanul" - şi anume domnul microb. Ca să mai traducem o dată, microb vine de la "viaţă în miniatură". Se ignoră complet că organismul bolnav crează anumite vibraţii, cu o frecvenţă mai joasă, această modificare de parametri făcând să se schimbe şi populaţia microscopică din organul afectat, după o lege simplă, cea a rezonanţei. Flora saprofită, ce coexistă în pace cu organismul nostru, ba chiar face parte din structura lui, pleacă, fiind înlocuită cu alta, ce se potriveşte noilor condiţii. Desigur, pentru ţesuturi rele, microbi răi. Ar fi de fapt simpli markeri ai bolii, dar nu, medicii spun că doar ei sunt de vină. De aici acele "anti-biosuri", arme ce stârpesc forme întregi de viaţă. Desigur, în orice război mor nu numai soldaţi ci şi civili nevinovaţi. Iar războiul se duce pe propriul teritoriu. Aşa că, în urma războiului antibiotic sunt afectate şi ţesuturi proprii omului, sau populaţii paşnice de microbi integrate în structura proprie a organismului, cu roluri de într-ajutorare. Toxicitatea antibioticelor este recunoscută chiar până şi de lumea medicală. Cu cât este mai "tare", mai "eficient" un medicament, cu atât este mai toxic. Poate merge până la şoc anafilactic sau chiar moarte.

Ştiinţific spus, sunt cauzate iatrogen. Pe şleau - cauzate de medici.

Numai că, mergând pe această ideologie “anti-viaţă”, medicii luptă chiar cu forţele naturii. Care este Armonia Cosmică, este însăşi Viaţa. Care este perfectă. Şi fiind perfectă, are şi mecanisme invincibile de apărare. Apar astfel, sub bombardamentul lumii medicale, noi forme de microbi care reuşesc să reziste tirului antibiotic şi rămân în organismul bolnav ţipând : “boală! boală!”. Medicii însă continuă să distrugă pe cei care arată adevărul, în loc să schimbe adevărul. Apar noi şi noi generaţii de antibiotice, care, firește, după scurt timp devin şi ele ineficiente. Desigur, cu cât sunt mai noi, cu atât sunt mai scumpe, doar acest război costă din ce în ce mai mult! În ultima vreme, medicii văd cum armele lor de bază au din ce în ce mai puţină putere, mai ales că în ajutorul acestor microbi au sosit şi alte forme de micro-viaţă : viruşii, pe de o parte şi fungii sau ciupercile, pe de altă parte. Aliaţi împotriva cărora se pare că nu există vreo armă cu adevărat redutabilă. Ba chiar, când aud de ei, săracii medici cam tremură de frică - sunt complet neputiincioşi în faţa lor. Se pare că bolile virale (SIDA este doar un mic exemplu) precum şi infecţiile fungice snt considerate viitoarele flagele ale omenirii. Iar deocamdată nu există arme eficiente împotriva lor. Bineînţeles că microorganismele sunt de vină şi nu ţesuturile devitalizate şi deteriorate datorită unei greşite conduite de viaţă. De alimentaţie naturistă sau de gânduri bune şi frumoase nici nu se pomeneşte, aşa ceva este neştiinţific şi prin urmare nu aparţine lumii medicale. Prostia, orgoliul şi ignoranţa se plătesc scump, cu sănătatea şi chiar cu viaţa şi nu numai

cea personală, ci şi a pacienţilor ce vin să ceară o soluţie la bolile şi necazurile lor. Căci faptele rămân singurii martori de necontestat ai adevărului.

O altă situaţie ce crează neplăceri medicinei actuale este dozarea medicamentelor. Pacientul este luat la grămadă, este doar o unitate populaţională ce trebuie să se limiteze între anumiţi parametri ştiinţifici. Ca atare, se dă o doză medie, calculată matematic. Se mai suflă pe undeva că această doză medie poate fi ineficientă pentru unii sau toxică pentru alţii. Cu toxicitatea se recurge la un tertip : pe orice cutie de medicamente se scrie grijuliu - nu se recomandă copiilor, gravidelor, celor cu insuficienţă renală sau hepatică şi aşa mai departe. Cu alte cuvinte, nu se dă celor slabi, ce pot fi uşor afectaţi de toxicitatea medicamentului. Cei puternici rezistă sigur, doar şi lotul testat a rezistat. Cu ineficienţa - simplu : creşteţi doza, dar cu grijă! Iarăşi farmacologia încearcă să cârpească cu disperare lanţurile de reacţii intermoleculare ce susţin viaţa în organism. Dar, la dozările actuale, cârpeala aceasta este cu siguranţă grosolană, neputând să nimerească exact precizia naturii, căci fiecare în parte reprezintă un univers aparte, un univers unic în sine. Dar, repetăm, medicamentul tratează doar efectul, manifestarea fizică şi nu adevărata cauză, oricât de sus ar ţinti el în biochimia organismului. Cu alte cuvinte, farmacologia încearcă doar să cârpească un sac plesnit şi chiar dacă reuşeşte, acesta va plesni din nou, fie în altă parte, fie deseori chiar în acelaşi loc.

Aici intervine măria-sa Chirurgia, acolo unde Farmacologia, mână în mână cu Medicina Internă, nu a reuşit să trateze. Şi pentru Chirurgie există o întreagă Industrie, deci automat şi un Comerţ, ce o susţin şi o

întreţin. Regulile chirurgicale sunt simple - ce-I stricat se aruncă, dacă se poate înlocui cu altceva, bine, dacă nu, coasem deasupra şi dedesubt şi gata! Nu mai este boală! Dar nici organ! Până şi chirurgii care s-au uitat mai atent, prin microscop, au văzut ce traumatisme celulare şi chiar tisulare produc intervenţiile lor. Aşa că în ultima vreme au lăsat-o mai moale cu extirpatul, se încearcă totuşi să se păstreze cât mai mult ţesut sănătos, iar suturile să fie cât mai estetice. Dacă tot distrugem ţesuturi întregi, să o facem cu mănuşi, domnilor! Mănuşi chirurgicale, bineînţeles, că doar suntem chirurgi! Din când în când, un bolnav refuză operaţia, oricât de gravă ar fi afecţiunea sa. Parcă ştie sau simte el ceva! Iar acea frică există în fiecare bolnav ce urmează a fi operat! Majoritatea pacienţilor, după terminarea intervenţiei chirurgicale, în special cei cu anestezie locală sau intrarahidiană, care sunt conştienţi pe tot parcursul operaţiei, trec printr-o stare de criză cu tremurături involuntare destul de puternice. Se eliberează practic de toată acea frică imensă acumulată înainte şi în timpul intervenţiei, ascunsă bine în subconştient. Căci nu există om normal care să meargă bucuros la operaţie. A renunţa - chiar şi sub acoperirea ştiinţifică - la bucăţi întregi din moştenirea primită de la Tatăl - nu-I o plăcere pentru nimeni. Mai ales că în primul rând el însuşi, prin încălcarea unor Legi Divine, a făcut ca acele bucăţi să devină rele, bune de aruncat. Dar medicii mângâie bolnavul, îl adorm şi apoi îl taie. Educaţia primită face ca în timpul operaţiei chirurgul să vadă doar plaga operatorie, urmărind exact timpii intervenţiei, care sunt bine învăţaţi şi repetaţi apoi până la acea blazare ce-I face să nu mai simtă nimic. Ba chiar există o mândrie că numai oamenii tari, în special

bărbaţii pot face chirurgie. Se elimină complet acel semnal ce arată că undeva, în gândurile şi tăirile sale, omul greşise. Oricum, greşeala interioară, neatenţionată, neconştientizată, rămâne, iar mai târziu se va manifesta ca boală din nou, poate în alt organ. Dar şi el poate fi extirpat. Şi multe altele. Jocul se poate repeta, dar până la un punct, când spiritul refuză să mai locuiască în acea jucărie, în acel corp fizic, dar greşeala nefiind priceputǎ, învăţatǎ, uneori nici măcar bănuită ca fiind greşeală, spiritul, în următoarea sa coborâre în plan fizc, va manifesta aceleaşi boli. Dar medicina, cu tradiţiile sale de renume, este în esenţă aceeaşi. Şlefuieşte stricăciunile corpului fizic, neţinând seama de evoluţia Spiritului ce locuieşte înăuntru. Jocul se repetă, "again and again". Până când, însă? Nu v-aţi plictisit încă de boli, suferinţe şi dureri? Cu adevărat, alegerea este a fiecăruia!

2.3. Criza socială a medicinei

Fireşte, ca orice alt salariat, medicul aparţine unui anumit grup social, în interiorul căruia, ca să fie acceptat şi păstrat, are de îndeplinit anumite obligaţii, îndatoriri. Trebuie să accepte ideologia sistemului, ierarhia sa şi de asemenea şi criteriile după care se stabileşte această ierarhie. Toate acestea ca să primească salariul şi nu neapărat din dorinţa de a trata oameni bolnavi. Mai ales că acest câştig este substanţial, fie că este dobândit în totalitate pe cale oficială, ca în ţările dezvoltate economic, fie că este "îngroşat" din plicurile pacienţilor. Această dependenţă de pătura socială limitează mult posibilităţile de tratament ale bolnavilor, orice încercare nouă nefiind privită cu ochi buni de superiori - fie că nu se încadrează în ideologia stabilită, fie, în caz că aparţine aceluiaşi mod de gândire,

devalorizează direct pe şefi. Plus că, dacă este urmată de o greşeală, cariera medicului este distrusă. Metodele vechi, deja acceptate, oferă posibilitatea oficializării oricărei greşeli terapeutice. Deschizi tratatul de specialitate şi arăţi : "Domnilor, priviţi, până şi aici scrie că procentul x dintre bolnavi are voie să fie cu erori terapeutice.." O acoperire comodă, ştiinţifică. Această apartenenţă la o pătură socială îl face pe medic să simtă laurii şi câştigurile ce I se dau şi de asemenea îi sunt acoperite toate erorile. "Doar este de-al nostru, domnilor!"

Numai că, această criză globală afectează în ultima vreme şi siguranţa medicilor. Evoluţia Universului nu ţine cont de comoditatea şi siguranţa nimănui. Mergi în aceeaşi direcţie, bine, nu - schimbă-te! Cu această opţiune se confruntă şi medicul în ziua de astăzi. Dacă înainte, alături de preot şi învăţător era o somitate, un pion important al societăţii, iată că astăzi valoarea sa este mult inflaţionată. De ce? Simplu. Manevrele sale terapeutice, din momentul în care s-au limitat strrict la corpul fizic, la gesturi ce afectează numai materia, au devenit o marfă. Din sfera "serviciilor publice". Firește, această marfă, tratamentul medical, se negociază continuu, poţi câştiga mai mult sau mai puţin după cât de multă reclamă îţi faci, sau cât de cunoscut eşti ca medic. Medicul, din acea funcţie de mediere între planul divin şi cel fizic, a devenit un simplu funcţionar. Iar funcţionarul este un simplu robot, ce execută ce este programat să execute. Iar această programare se face cu succes în facultăţi, de către alţii, programaţi la rându-le. Şi tot timpul studentului se umple cu efortul de memorizare, de înghiţire de informaţii. Nu-I timp de gândit ci numai de învăţat. Ca marfa ce o vinde să fie cât mai "ca

la carte”.

Dar, oricât de mult ar urca în ierarhia medicală, efortul depus este tot o simplă marfă. S-a uitat o Lege simplă, Universală : Lumina nu poate fi cumpărată. Nu poţi da Adevărul pe Iluzii. Iar când îl dai, acesta nu mai este Adevăr. Astăzi, fiecare medic este un Iuda ce şi-a vândut credinţa pe bani. Şi culmea, totul este oficializat sau mascat sub tot felul de firme şi instituţii ce intermediază drumul banilor din buzunarul bolnavilor în cel al medicilor. Iar în civilizaţia actuală, toţi se îmbolnăvesc, pentru că aşa sunt educaţi să o facă. Culmea, chiar şi medicii. Până şi ei pică în aceeaşi capcană.

Să fie foarte clar, adevăratul Medic nu poate primi de la bolnav nici cel mai mic bănuţ de pe lume. Asta în cazul că îi oferă Lumină, nu acele gesturi fizice medicale. Ce dă El este de nepreţuit. Este reîntoarcerea la Viaţă. Este Esenţa, este Lumina, este Viaţa. Ori Viaţa nu are preţ. Când are preţ, nu mai este Viaţă. Iar faptul că medicina de astăzi reuşeşte să trateze o parte din pacienţi se datorează faptului că o parte din personalul sanitar pune totuşi suflet în ceea ce face. Acea dăruire vindecă bolnavul, nu o pastilă sau un act operator. Totuşi, şi aici stă speranţa medicinei, există destui medici ce îşi jertfesc mare parte din timpul, gândurile şi speranţele lor pentru a face bine nişte oameni. Într-adevăr, în ei stă speranţa medicinei.

Căci, iată că această marfă terapeutică este din ce în ce mai prost cotată, meseria capătă din ce în ce mai multe riscuri şi mai puţină recunoştinţă din partea celorlalţi. Pacientul se îndreaptă acolo unde este mai atent ascultat şi iată că se îndepărtează de sistemul de spitale sau policlinici, îndreptându-se spre cabinete de bioenergie, radiestezie,

fitoterapie, acupunctură sau altele. Chiar dacă nu există aceeaşi pregătire profesională, măcar acolo sunt ascultaţi, iar boala corpului este în primul rând boala sufletului. Şi cum buna vindecare este dată de buna credinţă, au şi acolo şanse, ba chiar mai multe, să se vindece. Şi iată cum medicul vede tot mai puţine câştiguri din meseria sa. Pregătirea profesională durează foarte mult, cam 10-15 ani după terminarea liceului, iar apoi trebuie să fie atentla tot ce face. Prea obositor, prea riscant. Iată cum, cei ce caută doar bani şi onoruri, treptat părăsesc această meserie. Căci medicina nu este meserie ci datorie. Medicul îşi asumă dinaintea naşterii sale datoria kharmică sau dharmică de a ajuta pe aproapele său. Vine clar cu această dorinţă în suflet. Este de la început destinat acestei căi. Şi îşi îndeplineşte menirea nu pentru bani ci pentru că aceasta este Calea Vieţii sale. Să ajute, să vindece, să lumineze. Aceştia sunt Medicii ce rămân în continuare să profeseze. Şi Ei nu mai ţin seama de tratate, de dogme şi tradiţii. Ascultă doar de Vocea Inimii lor. Fiecare are propria Sa cale, metoda Sa proprie de a vindeca. Unii cu mâinile, alţii cu plante, alţii cu rugăciuni, alţii cu cristale, fiecare într-adevăr îşi găseşte propria sa metodă. Dar toate, absolut toate aceste căi au la bază forţa Gândului, forţa Iubirii, forţa Armoniei Universale. Acordarea la Lumina şi Puterea Naturii îţi dă posibilitatea să rezonezi cu orice forţă din Univers şi să o foloseşti pentru a aduce Pacea, Sănătatea şi Iubirea în orice corp, oricât de slab şi de bolnav ar fi. Se revine la Calea Inimii, singura Cale Adevărată! Este unicul drum pe care poate merge un medic! Într.adevăr, speranţa medicinei, de fapt a tuturor oamenilor bolnavi, a întregii Umanităţi din civilizaţia actuală, stă în Ei! Vă mulţumim că

sunteţi cu noi şi printre noi!

Capitolul III
Religia Astăzi

Religia astăzi este singurul domeniu oficializat, instituţionalizat, care oferă informaţii despre o lume situată în afara celei fizice, dar nu la modul real, ci cumva abstract şi foarte vag, folosindu-se adesea timpul trecut, creind credinţa că această lume este undeva în altă parte. Pentru marea parte a populaţiei, religia este singura sursă de informaţii asupra lumii spirituale, cam neclară şi confuză, ceea ce face pe oameni, învăţaţi să fie cât mai pragmatici cu putinţă ca să reziste în lumea prezentă a competiţiei şi a concurenţei, să se îndepărteze şi de această ultimă sursă ce le-ar oferi drumul spre Lumină. În fond au şi dreptate, deoarece logica, metodele şi mentalitatea folosite de religii se păstrează nealterate încă din timpurile de când au fost înfiinţate, această trăsătură de arhaic şi mistic făcându-le prea puţin aplicabile pentru timpul prezent. Atunci Învăţătura se adresa unor oameni cu o anumită cultură, cu o anumită mentalitate, confruntaţi cu anumite probleme. Marii Iniţiaţi care au venit atunci să le ofere un nou mod de a gândi, de a trăi, de a colabora cu ceilalţi, şi-au adaptat predicile, lecţiile ce trebuiau predate, exact după tipicul locurilor şi a timpurilor respective. Dar mai ales au predat Lecţia Momentului Evolutiv respectiv, lecţie ce, măcar teoretic, ar fi trebuit să fie învăţată, însuşită de umanitate în următoarea etapă temporală.

Oricum ar fi această prezentare a lumii spirituale, rolul preoţilor, indiferent de religia lor, este de a ajuta Omul

să-şi găsească legăturile sale conştiente cu Planurile sale Interioare.De a-l ajuta să se regăsească ca spirit încarnat într-un anumit corp,, într-un anumit context spaţio-temporal, tocmai pentru a se desăvârşi pe sine. De a-l ajuta să recunoască Ierarhiile Divine din Univers şi să înţeleagă că efortul său durează o veşnicie. Că viaţa este o continuă evoluţie, o continuă perfecţionare şi tocmai acest lucru face Omul să fie perfect. Că nu există alt scop decât acela de a fi mereu mai bun, mai iubitor, mai înţelept. Să ne uităm fiecare la noi înşine şi să recunoaştem că mai avem miliarde de ani de evoluţie. Până când vom ajunge deasupra timpului şi spaţiului, liberaţi de capcana materiei. Că acest ciclu de 26 000 de ani pe care tocmai îl terminăm, este doar o oră de clasă din Școala Vieţii. În concluzie, preoţii ar avea datoria de a-l ajuta pe om să fie iarăşi Om găsindu-şi propria cale de evoluţie spirituală. Căci fiecare, având drumul său, destinul său, are de asemenea şi propriile metode de comunicare, de percepere a Relaţiilor Divine, lucru absolut esenţial, căci de acolo primeşte ghidarea faptelor sale, indiferent de meseria sau de rolul social jucat.

Ori, în clipa actuală, Religiile oferă omului o metodă standard, clasică, tradiţională de “cuplare” cu Divinitatea din el însuşi. Acesta-I un paradox al situaţiei prezente, fiecare are în el însuşi acele mecanisme ce-l leagă de Tatăl, de Dumnezeu. Rolul preotului este de a oferi un instructaj cum să se folosească aceste mecanisme. Dar, dimpotrivă, se oferă ceva abstract, ceva total nepractic, se face teorie din plin pe marginea unui Dumnezeu mare şi puternic vis-a-vis de un om mic şi neînsemnat, vierme de lut ce trebuie să se teamă de mânia Tatălui. Se asociază Calitatea absolută de Atotiubitor a Tatălui, cu noţiunea de frică. Alt paradox care

nu numai că nu-şi are rostul, dar îndepărtează pe mulţi de calea evoluţiei lor.

Preoţii sunt programaţi şi ei în Instituţii să recite din Biblie, Coran sau alte Cărţi Sfinte, care, ca orice mesaj primitde la Învăţătorii Cosmici, este cifrat; trebuie intuite, descoperite acele înţelesuri reale, din ce în ce mai complexe şi mai complete cu cât cel ce citeşte este mai deschis şi cunoaşte cât mai mult din Realitatea Universală. Ori preoţii actuali, în marea lor majoritate, văd doar textul propriu-zis, luându-l mot-a-mot şi recitându-l la slujbă celor ce vin în temple sau biserici. De fapt asta sunt învăţaţi să facă, doar să recite, nu să înţeleagă ce recită, darmite să mai explice şi la alţii cele înţelese. Seminariile sau Şcolile de formare a preoţilor nu mai ţin cont de calităţile sau de Lumina interioară a celor formaţi în cadrul lor, care sunt absolut necesare celui care vrea să aducă celorlalţi Lumina. Este necesar un număr cantitativ de persoane care să îndeplinească mecanic un ritual, într-un anumit număr de biserici sau temple. Căci toate sunt atent inventariate. Roboţei cu sutană. Nu contează curăţenia interioară, luciditatea sau calităţile preotului, contează doar să facă eficient propagandă sistemului. Căci toate Religiile de astăzi au ajuns să fie Instituţii ale unui comunism religios, care tinde să uniformizeze deschiderea spirituală a tuturor enoriaşilor. La limita inferioară, desigur, ca orice alt sistem comunist. Ba mai mult, tinde să-I facă pe oameni dependenţi spiritual de Sistem.

Şi Isus acum două mii de ani s-a supărat cînd a ajuns în Templu şi la fel mulţi alţi Învăţători Cosmici. Lecţia adusă de Ei este atât de simplă şi de absolută, dar Sistemul Religios o preia, o cifrează într-un text cenzurat şi

abstractizat, menţinut la mentalitatea perioadei antice în care a fost conceput, iar apoi îşi clădeşte supremaţia pe forţa absolută a acelei Învăţături, ce nu poate să fie ascunsă. Şi tocmai pentru că nu poate fi ascunsă, chiar dacă sunt condamnaţi, blamaţi şi crucificaţi cei ce răspândesc Învăţătura, se foloseşte o strategie aplicată curent de actualele concernuri internaţionale - dacă nu poţi distruge concurenţa, asociază-te cu ea. Ca atare, se înglobează Învăţătura în dogma lor, având grijă să rămână mereu la conducere. Căci aceste instituţii sunt interesate doar în a avea cât mai multă Putere Financiară, Politică, Militară, bazată pe un real sclavagism religios al enoriaşilor. Li se inoculează de mici un fanatism, un adevărat lanţ ce-I leagă până la moarte de Sistemul Religios. Cruciadele, Inchiziţia, Dominaţia Politică Papală, Războaiele islamice, toată Istoria este plină de tot felul de cruzimi făcute în numele lui Dumnezeu, indiferent pe ce limbă Îi este rostit numele.

Numai că acum, toate aceste lucruri, atingând un apogeu, tind să se surpe. S-au săturat şi Învăţătorii Cosmici să tot vină şi să fie jertfiţi şi răstălmăciţi, au ajuns civilizaţiile din jurul Geei să vină să creeze un ecran protector gigant în jurul planetei noastre, doar doar să nu mai primească emisiile noastre mentale şi radio-TV, cu vibraţii din cele mai joase, de am ajuns a fi cotaţi polaritatea inferioară a Universului, trebuie să vină alţii să ne tragă de mânecă şi să ne arate ce ditamai prostiile şi idioţeniile suntem în stare să facem, toate la nivel planetar, de la mic la mare, iar mare parte din toate acestea se datorează unora care de dragul unui orgoliu uriaş, vor cu încăpăţânare să deţină un Monopol. L-au ales pe cel al Spiritualităţii, că parcă este ceva mai puternic, mai de soi,

dar făcând aceasta, blochează evoluţia spirituală a miliarde de oameni, de câteva mii bune de ani.

Basta! În această perioadă de trecere în Noua Civilizaţie, cuvântul de ordine este Individualizare. Nu mai facem parte dintr-o turmă ce trebuia condusă de Regi, de Şefi de Clan sau de Guvern. Este clipa alegerii Oilor de Capre. Cei ce reuşesc să-şi ia singuri responsabilitatea evoluţiei lor, fără să mai depindă de alţii, trec în următoarea etapă. Ceilalţi repetă Lecţia fostei Etape, în alte Civilizaţii, în alte condiţii, reluând acele lecţii cosmice pe care nu au avut ochi să le vadă şi urechi să le audă. Serviciul, şcoala, intriga, capra vecinului, I-au împiedicat să vadă lumea infinită şi absolută dinăuntrul lor. Asta-I lecţia Binelui şi Răului. Am muşcat cu toţii din acest măr şi am murit cu toţii de nenumărate ori. Cei ce şi-au păstrat însă Lumina Credinţei, a Iubirii şi a Adevărului, învie acum pentru totdeauna, la fel cum a făcut Isus acum 2 000 de ani.

Iar cei ce slujesc Religiile astăzi, văd din ce în ce mai clar consecinţele faptelor lor, nici ei nu au scăpat de situaţia globală de criză cu care se confruntă astăzi Umanitatea.

3.1. Criza economică a religiilor

În totalitate, existenţa şi susţinerea oricărei Religii la ora actuală, se bazează pe o lume financiară foarte puternică, ce există şi prosperă tocmai pe acest sistem teologic. Nu se ştie cine a fost la început - Oul sau Găina-cert este că această lunme financiară conduce de o bună bucată de vreme bisericile din subordine, acestea fiind doar vitrinele, pavăza, magazinele în care se comercializează o convorbire telefonică, audio, cu Divinitatea. Nici măcar video, ci numai audio. Verba volant, scripta manent.

Scrisul aparţine Învăţătorilor, predica este ce oferă preoţii., acea marfă ce include totodată ca bonus şi tot ritualul din jur. Au devenit din ce în ce mai puţini acei ce practică meseria de preot cu credinţă în suflet, iar aceştia au ajuns să se retragă în schituri îndepărtate de lume pentru a-şi menţine Lumina, departe de mafia religioasă ce adminisrtează sistemul.

Iar această lume clericală şi-a asigurat chiar de la începuturi siguranţa şi supremaţia politică. Sistemul papal arată clar, transparent chiar, dominaţia politică şi financiară a multor naţiuni. Biserica ortodoxă concura ca bogăţie cu cei mai avuţi oameni din Europa de Est, ba reuşise să capete şi o colosală influenţă politică. Musulmanii şi în momentul de faţă mai continuă dictatura religioasă. Iudeii îşi bazează întreaga acţiune politică pe argumente religioase. Exemplele sunt multe şi tocmai această stare de fapt a dus la penetratrea Sistemului Religios de entităţi lipsite de orice har, de orice lumină, care ţinteu doar forţa, puterea dominartoare ce o căpătau. Familia Borgia este renumită pentru cruzimile sale, ori Papa, prin definiţia din Dogma Bisericii Catolice, este un om fără de pată. Ba mai mult, la un moment dat, întreaga planetă era împărţită de Papă marilor puteri ce ascultau supuse de Biserică. El hotăra ce teritorii noi descoperite să preia Spania şi care reveneau Portugaliei, aceste teritorii fiind apreciate doar pentru cantitatea de aur şi mirodenii ce putea fi adusă de acolo, nu pentru “sufletele salvate din bezna ignoranţei şi aduse la lumina crştinismului”. Dovadă că ambasadorii bisericii intrau cu crucea într-o mână şi cu sabia în cealaltă.

S-a denigrat continuu adevărata misiune a unei biserici, s-au ţipat sloganuri cerându-se în schimb taxe şi

biruri tot mai mari. Catedrala Sf. Petru şi întregul Vatican sunt dovada jefuirii continui a întregii lumi de tot ce era mai de valoare cultural, financiar, dar mai ales spiritual. Se mai poate accepta furtul de aur, dar a ascunde sau distruge Documente şi Mărturii ce arată clar Adevărul şi Lumina adusă de Marii Învăţători Cosmici, excizând şi cenzurând barbar Cărţile Sfinte, aceasta-I o crimă la adresa întregii Umanităţi.

Oricum, ca orice Imperiu clădit pe forţă şi frică, vine şi momentul căderii. Astăzi, din leul cel puternic de care ascultau naţiuni întregi, Biserica a ajuns să facă afaceri mărunte păcălind penibil puţinii enoriaşi ce mai cred în Religia lor, se vând suveniruri, bilete de intrare în mănăstiri şi biserici, acatiste, spovedanii, precum şi celebrarea unor ritualuri religioase. Ba chiar toate acestea au tarif fix şi sub preţul stabilit nu poţi obţine nimic. Căci, deh, în aceste timpuri noi, se face marketing de calitate. Biserica Catolică pregăteşte pentru anul 2000 un spectacol grandios pentru celebrarea a două milenii de la naşterea lui Isus. Suveniruri, focuri de artificii, jocuri de lumini, luna-park gigantic, se cheltuie miliarde de dolari pentru asta. Mai bine spus, se investesc. S-au comandat de pe acum tricouri, pixuri, brelocuri, iconiţe inscripţionate cu imagini religioase, toate pentru marele eveniment. Căci se aşteaptă să iasă un party pe cinste, cu mulţi gură-cască şi, deh, la aşa o distracţie şi business-ul merge bine. Cu acei bani s-ar putea rezolva problemele foametei sau ale analfabetismului din câteva ţări africane, stingeau câteva conflicte interetnice, sau mergând strict pe linia lor, ar fi putut “creştiniza” încă câteva milioane de oameni! Ei, nu, Isus împlineşte 2000 de ani, păi să-I facem bairam, o dată în mileniu se petrece

chestia asta, doar!

Nici celelalte religii nu stau mai bine. Musulmanii ţipă sus şi tare “Moarte occidentalilor ce ne iau pământul sfânt”, iudeii nu se lasă mai prejos şi ţipă şi ei “Omorâţi arabii ce nu vor să plece de pe tărâmul sfânt”, India este scindată de lupte religioase, Iugoslavia la fel, interesele de putere devin din ce în ce ,mai transparente. Căci este, ce-I drept, o putere ceva mai subtilă, ce profită de acea intuiţie interioară a oricărui om că există Ceva Mare, Iubitor şi Luminos ce le are pe toate în grijă şi ca să te pui bine cu El, iată că îşi oferă Biserica serviciile de intermediar.

Educaţia ştiinţifică falimentează însă afacerile religiilor actuale, total anacronice ca Învăţătură şi ca mod de răspândire a ei, astfel că bisericile încep să facă din ce în ce mai multe compromisuri ca să supravieţuiască. Se vând cu bani grei posturile la parohiile mai bogate, sub 5000 de lei nu pupi nici un acatist în bisericile mai mari, ba chiar se simt jigniţi de o ofertă mai mică, se acceptă orice persoană “cu voce” ca preot, numai să iasă un spectacol cât mai atractiv în slujbele cotidiene. Dar, din ce în ce mai multe mănăstiri îşi trimit călugării în stradă ca să ceară bani, bisericile sunt din ce în ce mai goale, pe preoţi din ce în ce mai puţini îi iau în serios. Asta-I, lumea începe să se trezească şi vede cu alţi ochi relaţiile cu Divinitatea, având la bază o educaţie ştiinţifică şi raţională complet în opoziţie cu acel “Crede şi nu cerceta “ al religiei.. Aşa că, sistemul clerical, pierzând încrederea enoriaşilor, pierde şi suportul financiar, astfel încât acest “business religios” începe să decadă, trece în turism, în show-business, în orice altceva, căci încă nu au găsit o formulă prin care să recâştige încrederea oamenilor pentru vechea lor marfă - religia. Ei

au stricat-o, au denigrat-o iar acum observă că nu se mai cumpără ce au fost învăţaţi să ofere. Ce să-I faci, schimbăm profilul prăvăliei! Dar dacă noi cădem, nici capra vecinului să nu o ducă mai bine şi iată o asmuţire continuă a diferitelor religii între ele. Israel, Iugoslavia, Irlanda, - sunt câteva exemple numai. Ăsta-I Apocalipsul actual.

Când în fond fiecare îşi poartă propria biserică cu el însuşi, căci templul Spiritului este Corpul Fizic. Retragerea în Pacea şi Liniştea interioară (cine este destul de curat să o găsească) asigură acea comunicare cu Tatăl, fără slujbe, spovedanii şi mătănii, simplu, firesc şi cu multă bucurie, o întâlnire de la Tată la Fiu, fără preoţi translatori sau ghizi turistici în Lumea Spirituală. Lumea începe să descopere că Adevărul, Pacea şi Iubirea se află în ei înşişi, că acolo au totul. Şi-I bine aşa. Căci Noua Eră a Noului Om se naşte, se începe o nouă etapă în care suntem mai aproape cu un pas de Tatăl, trecem din biserici în altarul sufletelor noastre, luminile lumânărilor trec în lumina iubirii inimilor noastre, slujbele se transformă în acele imagini pline de lumină ce se nasc din ruga interioară şi care sunt împrăştiate în tot spaţiul din jur. Salutăm renaşterea Omului. Căci, după cum spunea şi Isus acum 2000 de ani, “Si atunci ei vor fi pregătiţi!”. Treziţi-vă şi aprindeţi lumina recunoştinţei în inima voastră, pentru cei ce v-au ajutat să vă regăsiţi pe Sine şi prin Sine pe Tatăl! Bine v-aţi întors Acasă!

3.2. Criza dogmatică a religiilor

Fundamentul oricărei Religii este Învăţătura , Lecţia predată de către un Mare Învăţător Cosmic oamenilor, dar într-un anumit moment istoric, într-o anumită conjunctură teritorială, politică, socială şi culturală. Lecţia se adresa

unui popor sau unor anumite mentalităţi a mai multor popoare, aflate într-un anumit moment din Evoluţia Umanităţii. Lecţia adusă de Moise, exprimată prin Vechiul Testament, a fost valabilă pentru acum 4000 de ani, lecţia lui Isus a urmat celei lui Moise, aducând prin Noul Testament elemente noi adăugate la mentalităţile deja schimbate de Vechiul Testament. Lecţiile lui Budha s-au mulat perfect pe popoarele orientale, iar cele ale lui Mahomed pe cele arabe. Fiecărui moment, după nivelul atins, I se arată următoarea treaptă de evoluţie pe care să păşească şi nu întâmplător fiecare Învăţător a venit într-un anumit moment, într-un anumit loc, prezentând o anumită faţetă a aceluiaşi Unic Adevăr. Iar Unii au pregătit terenul Celor ce urmau. Ori religiile la ora actuală greşesc tocmai prin tradiţia lor, prin păstrarea aceleiaşi lecţii un timp nelimitat, deşi cei cărora le este adresată au evoluat cu mult.

Cum s-a mai spus, preotul are rolul de a-l ajuta pe Om să se perfecţioneze, prin acest lucru ajungând mereu mai aproape de Tatăl. Iar pentru a fi eficientă acestă perfecţionare, trebuie să I se ofere puncte de referinţă stabile în planul fizic, cel astral, cel mental şi cel spiritual şi totodată să I se prezinte şi ce instrumente are la dispoziţie. Toate religiile au primit prin tradiţie, dintr-o generaţie de preoţi în alta, aceste instrumente necesare oricărui om în evoluţia sa. Metafizica, cabala, astrologia, toate sunt predate preoţilor, dar numai unei elite, care le învaţă, le foloseşte pentru propria formare şi evoluţie, urmând ca şi aceştia mai târziu să o predea predecesorilor. Se consideră în rândul preoţilor că umanitatea este prea slabă, prea proastă, prea instinctuală pentru a putea primi aceste sacre

cunoașteri. Şi tocmai de aceea, orice pasaje din Cărţile Sfinte cu aluzii mai directe la Informaţii din aceste domenii, sunt excizate conştiincios şi se evită cu strășnicie orice aluzie către marele public. Ba chiar Vaticanul în special, dar şi celelalte Religii, au ascunse în subsoluri munţi de materiale din aceste domenii "oculte", care sunt aspru păzite de exterior. Se uită însă că un om lucid şi eliberat are acces oriunde şi că Adevărul nu poate fi ascuns. Şi culmea, clerul mai şi judecă cu strășnicie "civilii" care îndrăznesc să studieze, independent de forurile clericale, metafizica cu toate aplicaţiile ei. Când se vorbeşte despre reîncarnare, despre aure, despre călătorii astrale, toate acestea sunt etichetate drept satanice, iar cei ce cred în aşa ceva sunt clasaţi drept pericol public. E firesc să fie aşa speriaţi, pentru că şi Învăţătorii ce au iniţiat aceleaşi mişcări religioase, credeau tot în aceste lucruri, iar Lecţia lor este bazată, firesc pe meta-fizică (deasupra materiei). Predicile Marilor Maeştri erau adevărate lecţii de metafizică şi se făceau tot felul de conexiuni cu întreaga evoluţie a Omului, nu numai despre viaţa sa prezentă, precum şi despre regnurile şi planurile aflate deasupra şi dedesubtul celor în care existăm.

A recunoaşte că preoţii au ascuns şi cenzurat de-a lungul istoriei Adevăruri esenţiale, ar reprezenta falimentarea completă a Sistemului Religios, de aceea, la fel ca şi în guvernările despotice, se neagă continuu acest lucru şi se condamnă cei ce vor să facă lumină în aceste lucruri. Noroc că astăzi tradiţiile s-au schimbat mult şi "ereticii" nu mai sunt crucificaţi sau arşi pe rug. Lupta se duce mai mult în plan informaţional, dar puterea absolută a Bisericii, reprezentată prin încrederea oarbă a oamenilor în

cuvintele sale, a scăzut cu mult, iar aceasta tocmai datorită reprezentanţilor ei, care una spun şi alta fac. Şi tocmai de aceea, prin necredinţa propriilor oameni ce fac parte din sistem, prin ascunderea Adevărului, precum şi prin păstrarea unor tradiţii de sute şi mii de ani, deci a blocării evoluţiei lor împreună cu toţi cei ce depind de ei, religiile încep să se clatine din temelii.

Lăcaşurile Leilor s-au deschis, Adevărurile sunt accesibile tuturor, cei ce luptă de partea Luminii îşi fac datoria de a Le prezenta şi de a Le face accesibile în toate mediile şi prin toate mijloacele de mass-media. Nimeni nu mai poate spune că nu a ştiut sau nu a auzit. Atenţia sau disponibilitatea fiecăruia pentru Cunoaştere depinde şi de rezonanţa cu aceste materiale, iar oamenii stresaţi, temători pentru ei înşişi şi pentru ziua lor de mâine, cei ce gândesc numai cum să fie mai puternici şi bogaţi, neţinând cont de ceilalţi, nu au disponibilitatea de a le căuta , cumpăra şi citi. Este mai comod de a merge la Biserică şi de a-ţi plăti spovedania, crezând că greşelile sunt întru totul iertate, decât să depui un efort susţinut de a deveni mai bun prin sine şi prin propriile fapte, urmând calea propriei evoluţii. Şi culmea, se îndepărtează exact de singura soluţie a grijilor şi fricilor lor. Numai că fiecare are libertatea, dar şi responsabilitatea propriilor alegeri, inclusiv modalitatea de evoluţie spirituală. De aceea atragem încă o dată atenţia - trezirea şi mersul mai departe pe Calea Evoluţiei depinde de deschiderea fiecăruia pentru acea lume minunată din interior, în care se poate ajunge doar pe Calea Inimii, unde nu contează cât de bogat şi puternic eşti, ci cât de curat şi iubitor. Fie că acceptaţi sau nu, această lume există şi ea vă va aştepta până când vă veţi da singuri voie să ajungeţi

acolo, prin trăirile şi gândurile voastre.

3.3. Criza socială a religiilor

De-a lungul timpurilor, s-a considerat că meseria de preot este una din cele privilegiate, iar aceasta datorită unei puteri ce a deţinut-o dintotdeauna Sistemul Religios. Desigur că în cadrul acestui Sistem au intrat şi entităţi din cele mai luminoase şi curate, care au lucrat din răsputeri să aducă Pace şi Iubire în sufletele celor din jur şi tocmai aceşti oameni, iniţiatori şi revoluţionari ai diferitelor mişcări spirituale, au creat adevărata valoare a Bisericilor. Numai că alături de aceştia s-au grefat în sistemul clerical şi personaje care doreau doar să profite de poziţia înaltă a Religiei respective, de încrederea şi faima de care se bucura. Cu timpul, pe măsură ca aceştia din urmă au ajuns să administreze Sistemul, de fapt să-l conducă, porţile s-au deschis larg celor asemenea lor, căci aveau nevoie de cât mai mulţi care să le susţină părerile şi opiniile. Şi în mod firesc, cei curaţi şi cu credinţă, care doreau doar să servească marelui public în Biserici, au ajuns să fie conduşi de alţii, profitori şi dornici de putere şi bogăţie. Astfel încât, din acel moment, alegerile şi deciziile luate de Religii au fost în totalitate lipsite de Lumină, urmărind doar interesele unei minorităţi conducătoare, despotice şi înfometate de putere.

Dacă la început, preoţii căpătaseră respectul şi admiraţia oamenilor simpli fiind luaţi de exemplu, mai târziu, clerul era ascultat doar pentru puterea colosală politică, militară şi financiară care o căpătase. Iubirea a fost înlocuită cu frica, forţa luminii şi a faptelor bune a trecut în forţa fizică, brutală, agresivă şi extrem de punitivă,

mergând chiar până la condamnarea la moarte. Dacă înainte se spunea “Faceţi astfel încât să fiţi iubiţi de Dumnezeu”, mai apoi predicile erau numai cu “Temeţi-vă de Dumnezeu, căci toţi sunteţi plini de păcate, iar cei asemeni vouă ajung numai în Iad”. Numai că acest lucru a fost posibil tocmai prin ignoranţa, lipsa de curaj şi spiritul de turmă ce caracteriza omenirea în acele momente. Şi de aceea, până acum a fost necesară continuu această conducere a Umanităţii de nişte elite, ce teoretic ar fi trebuit să fie lucide, înţelepte şi luminoase. Dar acum, odată cu desăvârşirea celui “de-al treilea val” în evoluţia omenirii, fiecare om începe să devină stăpân pe propria viaţă, devenind responsabil şi creindu-şi fiecare propria personalitate, distinctă şi din ce în ce mai clar conturată. Pe parcursul celor trei valuri de transformare a civilizaţiei umane, descrise de Alvin Toffler, forţa ce conducea oamenii, modelându-le viaţa şi mentalitatea, a trecut de la puterea brută, fizică, militară, la cea subtilă a informaţiei. Astfel că şi Biserica, prin monopolul spiritual deţinut, de care depindeau efectiv toţi oamenii, a utilizat aceleaşi metode de putere, de dominare. Astăzi, ce poate să mai facă este doar să ofere informaţii despre modalităţi de legătură cu Divinitatea Absolută. Încă mai este puternică, deoarece cenzurează cu mare atenţie aceste informaţii, ascunzând şi condamnând public pe cele reale, ce ar putea cu adevărat oferi Omului posibilităţi de evoluţie spirituală.

Numai că urmează cel de-al “patrulea val”, în care puterea este transferată dinspre acumularea de informaţie, spre acumularea de spiritualitate, de vibraţie interioară, iar aceasta nu mai poate fi mistificată, trişată, deoarece nu mai aparţine planului fizic, cu cele trei straturi, care este

iluzoriu şi poate fi falsificat, ci aparţine planurilor absolute, imuabile, divine. Pentru a ajunge aici, fiecare trebuie să se întâlnească cu el însuşi şi numai Adevărul are valoare în această nouă lume. Planurile inferioare, efemere, virtuale, ale gândurilor, sentimentelor şi materiei fizice, depind total de forma creatoare, absolută din planul spiritual. Iar dacă până acum preoţii au cenzurat drumul până la acest nivel, s-au cenzurat şi blocat şi pe ei înşişi, astfel încât cei ce au reuşit să aibă acces la absolut, devenind liberi şi independenţi, au ajuns deasupra lor, devenind şi mai puternici decât aceştia, tocmai prin Credinţă şi Lumină.

Şi iată cum sistemul clerical actual, alunecând din ce în ce mai repede pe o pantă ce duce spre distrugere, se confruntă cu situaţii de criză din ce în ce mai acute, pe măsură ce se încăpăţânează în tradiţiile şi mentalităţile proprii religiilor prezente. Similar multor altor profesii care ofereau un confort şi o siguranţă a zilei de mâine şi cea de preot a început să nu mai fie aşa de sigură în plan strict social. Şi aceasta datorită faptului că majoritatea celor care îmbrăţişau această carieră, o alegeau în special pentru acest confort material, acceptând toate compromisurile ulterioare spirituale deoarece erau prea puţin interesaţi de acest aspect. Preluau practic un sistem corupt şi nu făceau nimic pentru a-l schimba, deoarece priveau egoist şi meschin doar la interesele proprii şi nu global, la necesităţile sistemului. A fost firesc apoi ca situaţia de criză manifestată timid la început, să devină din ce în ce mai acută.

Astfel încât acum majoritatea “posturilor” bune din parohiile mai înstărite sunt ocupate sau cumpărate pe bani grei. Oamenii, ce şi-au pierdut încrederea în puterea şi forţa spirituală nu atât a Bisericii în sine, ci a preoţilor ce slujesc

în interiorul ei, prea puţin mai trec prin aceste lăcaşe, ce se văd private de suportul financiar ce le ţine în viaţă. Însuşi preotul, chemat şi primit cu stimă şi respect în casele oamenilor, precum şi la celebrarea celor mai importante evenimente, acum este prea puţin luat în seamă şi deseori ignorat complet. Pierzându-şi acea putere a Harului, preotul şi-a pierdut şi capacitatea de a aduce lumină în vieţile celor din jur, iar oamenii încep să vadă clar acest lucru.

Ca urmare a crizei financiare astfel apărute, şi Bisericile îşi permit tot mai puţin să susţină toată armata de slujbaşi, mulţi din aceştia văzându-se puşi în faţa pensionării, a lipsei unui loc de muncă după terminarea Institutului Teologic, sau chiar a "şomajului tehnic". Nu mai rentează să fii preot obişnuit, iar ca să ajungi în posturile înalte, ce încă mai beneficiază de confort material deosebit, trebuie să străpungi un cerc devenit ermetic şi impenetrabil, tocmai ca să se autoprotejeze, şi unde funcţionează tot legea nepotismului şi a celui mai bogat. Tot mai multe biserici şi mănăstiri îşi închid porţile sau îşi trimit oamenii în stradă ca să ceară bani. Iar această situaţie se petrece nu numai în religia creştină, ci şi în cea a iudeilor, în care oamenii au recunoscut faţada unei politici de dominare teritorială, în cea musulmană, unde transpare din ce în ce mai clar fanatismul şi despotismul, în cea tibetană, în care spiritualitatea a fost ucisă de chinezi acum câteva decenii şi înlocuită de un comunism mascat în spatele unor vechi ritualuri, în cea budistă în care valoarea pragmatică a scăzut cu mult.

Zidurile templelor şi a bisericilor din exterior cad, urmează cele "trei zile", trei etape, în care fiecare are datoria de a-şi construi un nou templu în interior. Fiecare

va alege din mulţimea de Învăţători şi Profeţi ce apar, din mulţimea de teorii şi concepte vehiculate, pe cele care I se par cele mai cuvenite. Numai că în această perioadă, "mulţi falşi învăţători se vor arăta", fiecare va fi tentat spre tot felul de curente, de mentalităţi. Rămâne ca fiecare să-şi asculte vocea inimii, acea intuiţie interioară, acea voce a Christului din fiecare, care îl va duce pe drumul cel bun. Responsabilitatea ce o purta înainte Biserica, acum este trecută fiecăruia în parte. Rămâne ca fiecare, pe baza experienţei acumulate de-a lungul acestei etape de 26000 de ani, să hotărască ce a înţeles prin Bine şi Rău. Acest examen pe care îl susţine întreaga Umanitate în prezent, va hotărî cine va trece în următoarea civilizaţie şi nu epocă, ce urmează a fi aici, pe planeta noastră, Geea. Căci aparţinem de un Univers infinit, nu suntem singurele forme de viaţă de pe această lume, şi în loc să luptăm pentru "intratul în Europa", ar fi mai bine să vedem dacă reuşim să fim acceptaţi de Întregul Univers. Căci aici domnesc Legile divine, nu cele ale junglei, iar evoluţia noastră depinde tocmai de această armonizare cu Întregul. Cei ce refuză să priceapă şi să aplice aceste Legi, predate clar şi frumos de Marii Învăţători Cosmici şi arătate de Tăbliţele lui Moise, de Kybalion, de orice Carte Sfântă a oricărei religii, vor repeta din nou ultimul ciclu evolutiv de 26000 de ani, în alte timpuri şi locuri care de-abia încep această Lecţie. Suntem aşadar în faţa unui examen cu întrebări cu complement simplu - din două răspunsuri posibile, doar unul este cel bun. Cheia reuşitei la acest examen este alegerea variantei în care simţiţi Căldură, Lumină, Pace şi Iubire. Bazaţi-vă pe Înţelepciunea şi Credinţa ce v-aţi construit-o de-a lungul a nenumărate vieţi petrecute în acest

plan, în fiecare aţi mai adăugat ceva la bogăţia interioară. Cu răbdare, bun simţ şi normalitate o veţi scoate treptat la Lumina Conştientului şi o veţi folosi. Nu vi se cer note de plată imense, nici eforturi exagerate, doar răbdare, sinceritate şi bun simţ. Atât. Vă dorim baftă la acest examen cosmic şi nu uitaţi că singura cale ce duce spre Lumină şi Adevăr este cea a Inimii. Succes!